

Obamas kliniske sindssyge udstillet for åbent tæppe i FN's Generalforsamling

20. sept., 2016 – I en tale, der ikke fik nogen applaus, bortset fra den høflige respons til slut, fokuserede massemorderen Barack Obama på sit eftermæle – og rablede om sine otte embedsårs præstationer og beskrev sig selv som, at han levede op til Martin Luther Kings opfordring til menneskeheden om at være »Guds medarbejdere«.

Narcissisten Obama sagde, at, siden afslutningen af den Kolde Krig for 25 år siden, er verden blevet »mindre voldelig og mere fremgangsrig end nogensinde før«. Han sagde, at »principperne om åbne markeder og ansvarlig styrelse, om demokrati og menneskerettigheder og international lov, som vi har skabt, er fortsat det mest solide fundament for menneskeligt fremskridt i dette århundrede«, hvorefter han hævdede, at det er denne globalisering og politikken med farvede revolutioner, der er ansvarlige for det faktum, at »antallet af mennesker, der lever i ekstrem fattigdom, er blevet skåret ned fra næsten 40 % af menneskeheden til under 10 %«. Han kom ikke med nogen henvisning til Kina, der har løftet 700 millioner mennesker ud af fattigdom, og heller ikke til Silkevejen, de nye, finansielle institutioner eller til andre aspekter af det nye paradigme, der nu er i kraft.

Denne marionet for det Britiske Imperium angreb Rusland to gange: »I en verden, der har ladt imperiernes tidsalder bag sig, ser vi Rusland forsøge at genvinde sin tabte storhed gennem magtanvendelse«; og, »Hvis Rusland fortsætter med at gribe ind i sine naboers anliggender, er det måske nok populært på hjemmefronten, og det opflammer måske nok en nationalistisk lidenskab for en tid, men over tid vil det også formindske landets status og gøre dets grænser mindre trygge.«

Han lo, mens han sagde, at nogle mennesker påstod, at »det ukrainske folk« var gået på gaderne »pga. en eller anden plan, der var påtvunget fra udlandet«, når sandheden var den, at folket så, hvor fremgangsrige vesteuropæere var og ønskede at tilslutte sig EU (han undlod at nævne den nuværende elendighed i Ukraine, for ikke at tale om de \$10 mia., som USA har brugt for at skabe en anti-russisk bevægelse, der var i ledtog med nynazister).

Mellemøsten befandt sig, indrømmede han, i en tilstand af sammenbrud, og han »forklarede« hvorfor – ikke, som den britiske Chilcot-rapport og det britiske Underhus' rapport om Libyen har gjort det klart, at de kriminelle Bush/Obama-aggressionskrige havde drevet dem ud i en mørk tidsalder, men snarere pga. deres dårlige ledere, der »forfulgte politisk opposition eller dæmoniserede andre religiøse sekter«.

Og det mest oprørende, så beskrev Obama USA, ikke som den døende imperiemagt, som hele verden erkender det for at være, men som »en sjælden supermagt i menneskets historie, for så vidt som, at det har været villigt til at tænke længere end til snæver egeninteresse ... Og følgelig mener jeg, at vi har været en kraft for det gode«.

Som ovenfor anført, så var der ingen klapsalver, der afbrød denne smædetale.

Rusland: Ingen tegn på bomber på nødhjælpskonvojen

– Al-Nusra offensiv i området

20. sept., 2016 – Alt imens USA's Udenrigsministerium simpelt hen erklærer, at russerne og/eller syrerne bombede FN/Røde Halvmåne-nødhjælpskonvojen i Syrien fra luften, så viser beviserne noget andet. Det russiske Forsvarsministeriums officielle talsmand, Igor Konashenkov, sagde i dag, at »Der er ikke gennemført noget luftangreb mod FN's nødhjælpskonvoj i den sydvestlige udkant af Aleppo af russiske eller syriske luftstyrker«.

Desuden indikerer videoen af scenen, der blev frigivet af de militante styrker, at konvojen blev ødelagt af brand, snarere end af bomber, sagde han. »Vi studerede omhyggeligt de såkaldte aktivisters videooptagelser af scenen og fandt ingen tegn på, at nogen raketter har ramt konvojen«, sagde Konashenkov og forklarede, at fartøjerne ikke har ødelæggelser, der stammer fra eksplosionsbølgen fra en raket fra luften. »Alt det, der ses på videoen, er en direkte konsekvens af, at lasten brød i brand, og det begyndte på en mærkelig måde, samtidig med, at militante kæmpere gennemførte en massiv offensiv i Aleppo«, sagde han.

Rusland overvågede konvojen fra droner frem til leverancen af dens ladning, som blev fuldført. »Omkring kl. 13:40 Moskva-tid var alle ladninger sikkert leveret til deres bestemmelsessted«, sagde Konashenkov. »Herefter ophørte centret for forsoning af krigsførende fraktioner i Syrien med at overvåge konvojen. Den russiske side fulgte ikke konvojens videre bevægelser. Al information om, hvor konvojen befandt sig, var kun kendt af de militante kæmpere, der kontrollerer disse områder.«

Den syriske, arabiske Røde Halvmåne-nødhjælpsorganisation sagde, at angrebet fandt sted ved deres lager, da materialet blev losset.

FN sagde, at de ikke kunne fastslå omstændighederne for hændelsen nu, men »diverse kilder« bekræfter, at branden startede fra artilleri-beskydning«, rapporterede TASS.

To højtplacerede embedsmænd fra USA's Udenrigsministerium erklærede imidlertid, at forbryderen enten var Rusland eller den syriske regering, uden noget bevis. Talsmand for USA's Udenrigsministerium, John Kirby, gik endda så vidt som til at sige, at, som resultat af dette, »vil USA revurdere de fremtidige perspektiver for samarbejde med Rusland« – hvilket tydeligvis netop er hensigten hos dem i regeringen, der er imod ethvert samarbejde med Rusland.

Dette ville omfatte Obamas vice-nationale sikkerhedsrådgiver Ben Rhodes, der sagde, »Alle de beviser, vi har, peger på den konklusion«, at Rusland og/eller Syrien begik denne grusomhed ved et luftangreb. Den samme CNN-rapportering lader dernæst, med følgende overskrifter, vide: »I øjeblikket er der ingen efterretninger, der specifikt indikerer, at syriske luftstyrker eller helikoptere befandt sig i området, selv om denne type information senere kunne komme for dagen, sagde embedsmanden.«

Dette er endnu et eksempel på Helga Zepp-LaRouches pointe med, at den frie presse i Amerika betyder, at den er totalt fri for sandhed.

Kina engagerer FN-institutioner

i Bæltet-og-Vejen, alt imens Obama forsøger at fremprovokere en krig med Rusland

Leder fra LaRouchePAC, 20. sept., 2016 – På sidelinjen af FN's Generalforsamling underskrev Kina i dag sin første aftale med en international institution, nemlig FN's Udviklingsprogram (UNDP), vedrørende samarbejde om at fremme og gennemføre Bælt-og-Vej-initiativet (BRI). Helen Clark, administrator af UNDP, sagde: »Bælt-og-Vej-initiativet repræsenterer en stærk platform for økonomisk vækst og regionalt samarbejde, der involverer mere end 4 milliarder mennesker, hvoraf mange bor i udviklingslandene. Det kan blive en vigtig katalysator og accelerator for målene for bæredygtig udvikling.« Kinas koncept om »bæredygtig udvikling« er tydeligvis dagens vinder i FN.

Men det har ikke vundet USA for sig, som det ses af præsident Obama, der i sin tale til FN's Generalforsamling i dag afslørede en rablende psykose. For et tavst publikum, der ikke applauderede, ignorerede Obama det nye paradigme, der under Kinas ledelse er blevet til i de seneste uger, og hævdede i stedet, at hans ledelse, og hans angrebskrige (beskrevet som »beskyttelse af de sårbare«) og hans sponsorering af 'farvede revolutioner' (beskrevet som forsvar af menneskerettigheder og demokrati, i Ukraine og Mellemøsten), havde skabt en verden, »der er mindre voldelig og mere velstående end nogensinde før«. To gange angreb han Rusland og beskrev det som en imperialistisk magt, der »forsøger at genvinde sin tabte storhed ved brug af magt«. Det er overraskende, at de forsamlede verdensledere ikke gjorde noget for at få ham fjernet, enten til et fængsel eller en sindssygeanstalt.

Obamas formand for generalstabscheferne, general Joe Dunford,

er i mellemtiden kommet meget tæt på at indrømme, at USA sidste lørdag med overlæg bombede den syriske hær – og at de måske kunne gøre det igen. »Måske skulle vi – før vi slår ind på vejen med 'hvad gik der galt' – foretage en undersøgelse og rent faktisk sikre os, at noget gik galt«, sagde han til journalister, der rejser med ham. »Det kunne være ... når man undersøger det, at fakta vil fortælle, at vi ville gøre det, vi gjorde, igen.«

Den anden ugering, der har fundet sted i Syrien i denne uge – ødelæggelsen af en FN/Røde Halvmåne-konvoj med humanitær hjælp – fik Rusland omgående skylden for af embedsmænd fra USA's Udenrigsministerium, hvis talsmand sagde, at USA ville »revurdere fremtidsudsigterne for samarbejde med Rusland«. Dette er præcis, hvad krigspartiet i Det Hvide Hus og Pentagon har til hensigt – at forhindre ethvert amerikansk-russisk samarbejde.

Men de beviser, der findes ved selve angrebet på hjælpekonvojen, siger noget helt andet. Det russiske Forsvarsministerium erklærede, at der ikke havde været nogen russisk eller syrisk luftdeployering i området, men at al-Nusra havde lanceret en offensiv, der sigtede i den retning. Faktisk blev lastbilerne ødelagt af en brand, udløst af artilleri-beskydning, og ikke bomber, viser en video af scenen.

Vil det lykkes Obama at lancere en krig imod Rusland, og gennem forlængelse mod Kina? Det kan stoppes. I dag fandt en demonstration og en pressekonference ved familierne til ofre for angrebet d. 11. september sted ved det Hvide Hus, med krav om, at Obama ikke gennemfører sin intention om at nedlægge veto imod JASTA-lovforslaget, som vil gøre det muligt for ofre at sagsøge saudierne for deres rolle i 11. september-angrebet på Amerika. Og Senatets ledere bekræftede, at de har de nødvendige stemmer samt viljen til at gøre Obamas lovede veto ugyldigt.

I kølvandet på rapporten fra den britiske Chilcot-kommission, der anklagede George Bush og Tony Blair for deres angrebskrig i Irak, som lancerede det nuværende helvede på jorden, og Parlamentets rapport, der anklagede Cameron og Obama for aggressionskrigen mod Libyen, som dermed udvidede dette helvede og skabte den flygtningekatastrofe, der nu er ved at rive Europa fra hinanden; hvorfor har da det amerikanske folk og dets repræsentanter ikke taget skridt til at stille for en rigsret og fængsle, masseorderen i Det Hvide Hus? Hvis Kongressen udviser det samme mod, som de gjorde ved enstemmigt at vedtage JASTA-lovforslaget, til også at afholde høringer om Obamas medskyldighed i, sammen med saudierne og briterne, at støtte terrorister, og hvis Kongressen ville vedtage Glass-Steagall (på trods af Obamas visse veto), så kan den globale, mørke tidsalder, som menneskeheden nu står overfor, erstattes med det nye paradigme for fred gennem udvikling, der nu spreder sig fra Kina og Rusland.

Foto: Et enkelt kort, der viser de nationer, der er med i det landbaserede »Økonomiske Silkevejsbælte« og den søfartsbaserede »Maritime Silkevej«. [image af: Tart/Xxjkingdom/CC BY-SA 3.0]

Henved 320.000 demonstrerer i gaderne i Tyskland imod Obamas TTIP

19. september 2016 – Lørdag, den 17. september tiltrak offentlige demonstrationer i de fleste af Tysklands større byer imod TTIP og CETA (EU-Canada omfattende aftale om økonomi og handel) op mod 320.000 demonstranter. De største

demonstrationer fandt sted i Berlin, Hamborg, München, Stuttgart og Frankfurt, og hovedmålet for aktionerne var den tyske regering og EU-kommissionen; men målet var implicit Obama.

Stop TTIP-aktivisterne sagde, at 65.000 demonstrerede i Hamborg, 55.000 i Köln, 70.000 i Berlin, 25.000 i München, 50.000 i Frankfurt am Main, 40.000 i Stuttgart og 15.000 i Leipzig.

Selv om regeringen i Berlin støtter CETA-aftalen mellem EU og Canada, så er den splittet mht. TTIP; kansler Merkel er for, vicekansler Gabriel imod. Gabriels støtte til CETA er imidlertid kommet under kraftigt angreb fra hans egen SPD-partibase, og var med sikkerhed også en faktor i SPD's tab i valget til bystatsparlamentet i Berlin den 18. sept.

De landsomspændende protesters utilstrækkelighed var, at de var motiveret af en masse miljøspørgsmål og manglede ethvert reelt alternativ, såsom det Nye Silkevejsparadigme, men forsvaret for arbejdskraften og sociale standarder imod endnu dybere liberaliseringer og afreguleringer, som CETA og TTIP forudser, spillede også en rolle for demonstranterne.

Foto: Aktivister demonstrerer imod de massive transatlantiske handelsaftaler CETA og TTIP den 17. sept. 2016 i Berlin.

Valg i Rusland: Russerne bekræfter Putins lederskab i

valg til Dumaen

19. september 2016 – Præsident Vladimir Putins Forenet Rusland fik 54 % af stemmerne og sandsynligvis 76 % af pladserne i søndagens nationale valg til nationens underhus i parlamentet, Dumaen. Alt imens stemmeprocenten var lavere, 47 %, så repræsenterer resultatet i øvrigt en stigning på 50 % i forhold til for fem år siden, da Forenet Rusland vandt lidt over 50 % af pladserne i Dumaen.

I følge de foreløbige resultater fra den Centrale Valgkommission (CEC), vil Forenet Rusland få 343 mandater for 76,22 % af pladserne i den 7. Statsduma; Kommunistpartiet (CPRF) vandt 42 mandater (9,34 %): De Liberale Demokrater (LDPR), 39 mandater (8,67 %); Et Retfærdigt Rusland, 23 mandater (5,11 %); Rodina, Borgerplatform (Grazhdanskaya Platforma), og den uafhængige Vladislav Reznik, fik hver 1 mandat.

Kommunistpartiet kom ind på andenpladsen med 13,45 % af stemmerne, og De Liberale Demokrater er på en tredjeplads med 13,24 % af stemmerne. Et Retfærdigt Rusland fik 6,17 % af stemmerne.

Putins talsmand Dmitry Peskov afviste at svare på, hvordan disse resultater vil influere på Putins beslutning om at stille op igen til præsidentvalget i 2018.

»Jeg kan ikke besvare dette spørgsmål«, sagde Peskov. »Men det er åbenbart, at det overvældende flertal af vælgerne *de facto* udtalte sig til støtte for præsidenten. Putin har endnu engang fået en massiv tillidserklæring fra landets befolkning.«

Putin selv reflekterede over disse resultater med sin sædvanlige vise, ironiske sans. Med en kommentar til åbningen af et regeringsmøde her til morgen, sagde han til kolleger, »Vi kan selvfølgelig spørge os selv, hvordan er dette muligt, i betragtning af de store vanskeligheder i den økonomiske og

sociale sektor, som vi er stået overfor, samt faldet i folks indkomst?» Hvis det ikke er en stemme for deres tidligere arbejde, så må det være en stemme for deres fremtidige arbejde, »et fremskridt på vegne af vort folk«, der skaffede dem stemmerne, »og vi må nu leve op til deres forventninger«.

Putin bemærkede også, at befolkningen ønskede stabilitet i en i øvrigt »usikker« tid, og at resultatet var en total afvisning af »forsøg på at udøve udenlandsk pres på Rusland, og af truslerne, sanktioner og forsøg på at destabilisere situationen i Rusland indefra«. Liberale »oppositionspartier« vandt ikke én eneste plads i hele landet i valget.

RT interviewer EIR om USA's angreb mod den syriske hær

19. september 2016 – RT interviewede lederen af EIR's Washingtonkontor, Bill Jones, i en liveudsendelse den 17. sept. om postyret samme dag i FN's Sikkerhedsråd. Obamas FN-ambassadør, Samantha Power, nægtede at diskutere hændelsen tidligere på dagen, hvor et amerikansk luftangreb havde dræbt flere end 60 soldater fra den syriske hær og herved skabt en situation, hvor ISIL rykkede betydeligt frem. Den russiske FN-ambassadør Vitaly Churkin indkaldte til et møde i FN's Sikkerhedsråd sent om aftenen for at diskutere spørgsmålet, eftersom det kunne ødelægge den aftale, der var indgået med USA om samarbejde for at opnå en våbenhvile. Power, der så ud som en pirrelig teenager, rasede over russernes forsøg på at sammenkalde til et sent aftenmøde i UNSC over luftangrebene, efter alle deres »overtrædelser«.

»Power er i færd med totalt at underminere det, som Kerry

havde opnået med Lavrov, og hun burde omgående fyres«, sagde Jones. Forespurgt, om luftangrebene var overlagte eller hændelige uheld, svarede han, »Hvis det blev udført med det Hvide Hus' velsignelse, så ville det være grund til at stille præsidenten for en rigsret. ISIL er, når alt kommer til alt, en erklæret fjende af USA, og vi er netop blevet mindet om det, der skete den 11. september 2001. I dette tilfælde har præsidenten hjulpet og tilskyndet fjenden. Det er begrundelse for en rigsretssag.«

Hvad enten dette ikke skulle være tilfældet, og sagen derimod handlede om en fejltagelse, fortsatte Jones, »så er en undskyldning ikke nok. Nogen må stå til ansvar. Hoveder må rulle. Og ét af disse hoveder bør være forsvarsminister Ash Carters, der har gjort alt, hvad han kunne, for at underminere samarbejde med Rusland imod denne fælles fjende.«

Foto: Præsident Obamas FN-ambassadør, Samantha Power.

Med 11. september-overlevendes krav om retfærdighed, er Obama på anklagebænken

Leder fra LaRouchePAC, 19. september, 2016 – I de femten år, der er gået, siden tusinder af amerikanere mistede livet – eller frivilligt gav deres liv for andre – i terrorangrebet d. 11. september, er deres opofrelse blevet forrådt, igen og igen, med præsidenterne Bush og Obama, der lancerede den ene aggressionskrig efter den anden mod nationer, der var uskyldige i 11. september, alt imens de skjulte og forsvarede

sponsorerne af islamisk terrorisme.

Denne Bush' og Obamas så frygtelige parodi på en »krig mod terror« har bogstavelig talt kostet millioner af uskyldige menneskers livet.

Sidste uges afsløringer i det britiske Underhus om blot én af disse katastrofale krige – den mod Libyen – har tvunget den tidligere britiske premierminister David Cameron til at træde tilbage, og vil sandsynligvis ende den tidligere franske præsident Nicolas Sarkozys karriere. Kun Obama står ustraffet tilbage, og han var ellers den, der insisterede på at ødelægge Libyens regering fuldstændigt – hvilket udløste kaos og terrorisme.

Hvis denne »krig mod terror«-parodi fortsætter, vil alle disse ofre, samt de heroiske første-responderer på 11. september 2001, være døde forgæves.

Hvis det ikke bliver afsluttet nu, kan det betyde verdenskrig.

Det kan afsluttes nu. Tirsdag vil familierne til ofre for 11. september demonstrere foran Det Hvide Hus og kræve, at Obama underskriver JASTA (Loven om Retsforfølgelse af Sponsorer af Terrorismen), som enstemmigt blev vedtaget af både Senatet og Repræsentanternes Hus. Det saudiske monarki er afsløret som sponsor af islamisk ekstremisme og terrorisme i hele verden og kan efter denne lov sagsøges af sine ofre.

Obama erklærede sin hensigt om at nedlægge veto mod denne sidste chance for retfærdighed; men han er isoleret. Hvis Kongressen og borgerne handler i denne uge, kan han blive tvunget til at underskrive JASTA eller også se sit veto omgående blive gjort ugyldigt. Så kan der komme reelle ændringer i politikken.

Vi kan afslutte mareridt med evindelige krige for »regimeskifte« og konfrontationer med Rusland og Kina, som Obama har overtaget fra Cheney-Bush.

Der findes nu et helt nyt paradigme i udlandet, siden G20-

topmødet med Kina som vært. Dette topmøde besluttede sig for Kinas succesrige fremgangsmåde. Det betød, at man ville tackle problemerne med manglende økonomisk vækst og manglende vækst i produktivitet, ikke gennem endeløs pengetrykning og negative rentesatser, men gennem videnskab og økonomiske partnerskaber mellem nationerne om nye infrastrukturprojekter, der strækker sig over flere kontinenter. Og det betød, at man ville stoppe den dødbringende statsstøtte til terrorgrupper, som nogle lande bruger imod andre.

For at tilslutte sig dette paradigme, må den amerikanske Kongres omgående genindføre Glass/Steagall-loven og lukke Wall Streets spekulations-»kasinoer« ned. Og Kongressen må udstede statskredit til produktiv beskæftigelse og produktivitet.

Det hele begynder med at lade retfærdigheden ske fyldest for Obamas vedkommende, Obama, der er på anklagebænken for at beskytte sponsorerne af terrorisme, og for at udkæmpe terrorfremkaldende krige for dem.

Det er ikke for sent for den amerikanske Kongres, under pres fra det amerikanske folk, at handle med lige så megen rygrad som det britiske Underhus, da det bragte David Cameron til fald i sidste uge. Så verden vil holde øje med demonstrationen for retfærdighed i Washington.

Foto: Set her i 2015 med Kongen af Saudi-Arabien, arbejder Obama og hans hustru nu for dem på fuld tid alt imens han siger til amerikanere, at de ikke fortjener sandheden, eller retfærdighed.

Flygtningekrise: Verden vil

se rekordstort migrantdødstal på 10.000 i år

18. sept. 2016 – Verden er på vej til at registrere 10.000 migrantdødsfald i år, det højeste antal dødsfald blandt migranter, nogen kan huske, anført af dødstallene for dem, der forsøger at krydse Middelhavet eller gå over Sahara, for at undslippe de britisk-amerikansk anstiftede, folkemorderiske krige, og økonomiske kollaps, i Syrien, Libyen, Afghanistan, Irak og Afrika syd for Sahara.

Julia Black fra Missing Migrants Project, sagde på dets dataanalyseringscenter i Berlin til *Observer-Guardian* den 17. sept., at »Sidste år havde vi flere end 5.000 dødsfald i hele verden. I år er vi allerede oppe på 4.000«, og vi vil mindst nå op på 5.000. Men, hævdede Black, »uden for Middelhavsområdet og Europa er informationerne så dårlige, at vi virkelig mener, dette er groft undervurderet ... Jeg vil mene, at det virkelige tal er dobbelt så højt«, eller 10.000 migrantdødsfald.

Men selv dette tal mangler sandsynligvis de mange tusinde mennesker, der er døde i interne lejre for fordrevne. På nuværende tidspunkt er det kun de russiske og kinesiske lederstyrker af Ét bælte, én vej og den Eurasiske Økonomiske Union, der arbejder med planer om at genopbygge områderne, som virkelig har adresseret krisen.

Rusland

anklager

Obamaregeringen for at forsvare ISIS, efter USA's dødbringende bombning af syriske tropper

18. september 2016 – I går indkaldte Rusland til et hastemøde i FN's Sikkerhedsråd (UNSC), hvor de krævede, at USA kommer med en forklaring over bombetogtet den 17. sept., hvor amerikanske og australske angrebsfly dræbte 62 syriske soldater i Deir ez-Zor. De syriske tropper havde i ugevis bekæmpet ISIS-tropper, der havde byen under belejring.

Efter bombningen, men før UNSC-mødet, angreb talskvinde fra det russiske Udenrigsministerium, Maria Zakharova, Obamaregeringen i vendinger, der ikke kunne misforstås: »Hvis vi tidligere har haft mistanke om, at al-Nusra-Front er beskyttet på denne måde, så kommer vi nu, efter dagens luftangreb mod den syriske hær, til en virkelig rædselsvækkende konklusion over for hele verden: Det Hvide Hus forsvare IS. Nu kan der ikke herske nogen tvivl om det.« Hun fortsatte: »Vi kræver en forklaring af Washington – om dette er en overlagt politik for at støtte IS, eller en fejltagelse.«

Efter UNSC-mødet bag lukkede døre kommenterede USA's FN-ambassadør Samantha Power på sin værste heksemaner til pressen. Hun lagde ud med i en fart at afvise hændelsen på 30 sekunder: »Hvis vi afgør, at vi faktisk angreb syrisk militærpersonel, så var det ikke vores hensigt, og vi beklager naturligvis tabet af liv.« Dernæst brugte hun de næste 15 minutter på at fordømme Rusland for »hykleri« og for at »spille for galleriet«, for at vove at bringe spørgsmålet op i UNSC. »Hvorfor har vi dette møde i aften? Det er en afledningsmanøvre mht. det, der foregår på jorden ... Rusland må

virkelig holde op med at score billige points og spille for galleriet og udføre diverse stunts, og fokusere på det, der betyder noget.»

USA's Centralkommando (Centcom) udstedte en mere afdæmpet, men ligeså usandsynlig forklaring: »Koalitionsstyrker mente, at de angreb en ISIS-kampstilling, som de havde sporet igennem længere tid før angrebet ... Koalitionens luftangreb blev omgående indstillet, da højtplacerede folk fra koalitionen, af russiske ditto blev informeret om, at det var muligt, at det personel og de køretøjer, som var målet, var en del af det syriske militær ... Koalitionsstyrker ville ikke bevidst angribe en kendt, syrisk militærenhed.»

Den russiske FN-ambassadør Vitaly Churkin responderede med bemærkninger til pressen efter UNSC-mødet: »Det er højst mistænkeligt, at USA valgte at udføre netop dette luftangreb på dette tidspunkt ... Det var meget signifikant og ikke tilfældigt, at det skete blot to dage før det var meningen, at de russisk-amerikanske arrangementer skulle træde i kraft fuldt ud.« Forespurgt, om dette betød enden på våbenhvileaftalen, sagde Churkin: »Dette er et meget stort spørgsmålstejn. Jeg vil være meget interesseret i at se, hvordan Washington vil reagere. Hvis det, som ambassadør Power har gjort i dag, skal være en indikation på deres eventuelle reaktion, så har vi alvorlige problemer. Hvem bestemmer i Washington? Er det Det Hvide Hus, eller Pentagon? For vi har hørt udtalelser fra Pentagon, der simpelt hen er det stik modsatte af, hvad vi har hørt fra præsident Obama og udenrigsminister Kerry.»

Erklæringen fra det syriske Udenrigsministerium var også udtrykkelig: »Dette angreb er fuldt overlagt, og USA har lagt planer om det med det formål at gennemtvinge sin strategi med at fortsætte terroristkrigen imod den syriske hær ... [Det] sætter fokus på koordineringen mellem denne terroristorganisation [ISIS] og USA.»

Lyndon LaRouche kommenterede i dag disse udviklinger og understregede, at Obama er klinisk sindssyg og planlægger at lancere krig. Han er gal, og en virkelig trussel, udtalte LaRouche, men jeg tror ikke, han kan slippe af sted med at gøre det. Obama gør altid den sags ting: han begår en grusomhed, og forsøger så at fralægge sig ansvaret for det. De anklager, der kommer fra de russiske og syriske myndigheder, er vigtige og udfordrer Obamas planer.

Forræderen Obama forsinker JASTA-lov: Afsættelse ved rigsret er nær!

Leder fra LaRouchePAC, 18. sept. 2016 – Af Jeff Steinberg:
Efter at Repræsentanternes Hus fulgte Senatet med den enstemmige vedtagelse af JASTA (Lov om Retsforfølgelse af Sponsorer af Terrorisme), har præsident Obama meddelt, at han vil nedlægge veto mod lovforslaget – hvorved han går ind i en frontal konfrontation mellem præsidenten på den ene side og den amerikanske Kongres, familierne til ofrene for 11. september-angrebet og det amerikanske folk på den anden. JASTA ville gøre det muligt for de overlevende og familierne til de 2997 dræbte personer i angrebene på Pentagon og World Trade Center endelig at bringe sagen for retten og konfrontere det saudiske monarki for dets rolle i at støtte terroristerne.

Præsident Obama har foreløbig annonceret sine planer om at nedlægge veto mod JASTA-loven, der landede på hans skrivebord mandag, den 12. september, dagen efter 15-års dagen for det

værste terrorangreb på amerikansk jord i landets historie. Han har ti arbejdsdage – frem til 23. sept. – til enten at underskrive lovforslaget eller også give Kongressen besked om sit veto. Førende senatorer og kongresmedlemmer fra begge partier har allerede gjort det klart, at de har samlet tilstrækkeligt med stemmer til at opnå et flertal på 2/3 i begge Huse, og således gøre Obamas veto ugyldigt. Det Hvide Hus er i færd med at gå sammen med saudierne og andre stater i Golf-samarbejdsrådet for at vride armen om på medlemmer af Senatet og Huset, for at de skal ændre deres stemmeafgivelse og acceptere præsidentens veto.

Terry Strada, en ledende talskvinde for familierne til ofrene for 11. sept. (hendes ægtemand Tom Strada blev dræbt i World Trade Center den 11. september) har annonceret, at der vil blive en protestaktion uden for det Hvide Hus tirsdag, den 20. sept., med krav om, at Obama enten med sin underskrift sætter loven i kraft, eller også afstår fra sit veto og gør det muligt for Kongressen at gøre sin patriotiske pligt og gøre hans skamfulde handling ugyldig.

Lyndon LaRouche kommenterede den 15. sept., at han forventer, at Obama vil nedlægge veto mod JASTA, »fordi han er en agent for det britiske system«. Han tager mod ordrer fra det britiske monarki, og London, såvel som også deres saudiske undersåtter, har for meget at tabe i en ærlig retssag ved en amerikansk domstol. Et fremtrædende medlem af det britiske Underhus har i *Daily Telegraph* for nylig skrevet, at, under JASTA, kan det britiske monarki, såvel som saudierne, anklages pga. af Londons mangeårige støtte til de selv samme terrorister, der stod bag 11. september.

Beviset på, at anglo-saudierne stod bag, er overvældende. De 28 sider fra den Fælles Kongresundersøgelse af begivenhederne den 11. september, der som medformand havde senator Bob Graham, afslørede klart, at Prins Bandar bin-Sultan havde en central rolle i angrebene 11. september. Bandar, der var Saudi-Arabiens ambassadør til USA på tidspunktet for angrebet,

og som stod præsident George W. Bush så nær, at han fik kælenavnet »Bandar Bush«, finansierede mindst to af flykaprerne via saudiske efterretningsofficerer i San Diego-området, og han har bånd til al-Qaeda-topfolk, som det afsløres i de 28 sider.

Bandar er selv en britisk agent. I 1985 fabrikerede han og Margaret Thatcher al-Yamama olie-for-våben-aftalen, gennem hvilken briterne og saudierne samlede en hemmelig, udenlandsk fond, hvis midler oversteg \$100 mia., til finansiering af global terrorisme, regimeskift og politiske mord.

I en tale ved en betydningsfuld konference om angrebene 11. september på Cooper Union universitetsområde i Manhattan den 10. sept., påpegede *EIR*-seniorredaktør Jeffrey Steinberg, at Bandar ikke var en wahhabi-fundamentalist. »Han havde større tiltrækning mod skotsk whisky og cubanske cigarer end mod islam«, sagde Steinberg til et publikum på 300 11. september-aktivister. »Bandar agerede som en agent for det saudiske monarki med at skaffe den afgørende støtte til flykaprerne, og han gjorde det på vegne af Bush-Cheney-regeringen«, erklærede Steinberg. Han mindede tilhørerne om, at Lyndon LaRouches nationale talskvinde, Debra Freeman, i januar 2001 havde aflagt vidnesbyrd imod nomineringen af John Ashcroft som justitsminister på baggrund af, at den tiltrædende Bush-Cheney-regering var forpligtet over for en gennemtvungelse af et politistatsdiktatur i USA og ville søge den første lejlighed til at iscenesætte en 'Rigsdagsbrand-hændelse' for at nå dette mål. »Det var en forudsigelse, der desværre blev til sandhed ni måneder senere«, sagde Steinberg. »Bush og Cheney undertrykte kapitlet på de 28 sider, der viste, at det saudiske monarki stod bag 11. september-kaprerne, for at sikre sig, at intet kom i vejen for deres planer om at invadere Irak og vælte Saddam Hussein.«

Udover at vedtage JASTA gennem et flertal, der ikke kan røres af et veto, er der andre presserende handlinger, der må udføres for endelig at komme til den fulde sandhed om 11.

september. Der er bogstavelig talt millioner af sider af regeringsdokumenter fra undersøgelsen af 11. september, der forsat er hemmeligstemplet i dag. En dommer i Florida er i færd med at gennemgå 80.000 sider af længe hemmeligholdte FBI-akter om en anden, højtplaceret saudisk forretningsmand, der var vært for tre af 11/9-flykaprerene, inklusive den angivelige leder Mohammed Atta. Endnu i dag er ingen dokumenter blevet frigivet om de 11/9-celler, der opererede i Paterson, NJ, eller Herndon, VA, i det år, der gik forud for angrebene 11. september. Senator Bob Graham, kongresmedlem Walter Jones og andre ledere af kampen for sandheden om 11. sept., har krævet, at regeringen frigiver alle disse hemmelige dokumenter. Som Graham sagde til et publikum på National Press Club i Washington, så »sprang proppen af flasken« med frigivelsen af de 28 sider, »og nu må vi få hele indholdet at se«.

Det amerikanske folk ønsker, at sandheden kommer frem. I løbet af weekenden den 9. – 12. september mødte henved 4000 mennesker frem for at deltage i mindekoncerter i New York City og Morristown, NJ, hvor Schiller Instituttets New York City Borgerkor opførte Mozarts *Rekviem*, for at mindes og ære dem, der mistede livet den 11. september, samt de mange tusinde mennesker, der som de første responderede, og som siden er døde eller er blevet alvorligt syge som følge af deres heroiske respons til tragedien den 11. september. For disse helte, og for alle mennesker, har sandheden om disse forfærdelige begivenheder ingen forældelsesfrist.

Det amerikanske folks fulde vrede må nu rettes mod præsident Obama for, på trods af, hvor hans virkelige loyalitet ligger, at tvinge ham til at gøre det rigtige og underskrive JASTA, så den træder i kraft. Hvis Obama er så fuld af forræderisk had mod USA, at han udsteder veto, må Kongressen som én stemme rejse sig og vedtage denne lov med et overvældende flertal – og dernæst indlede den korrekte procedure, i overensstemmelse med Forfatningen, mod Obama.

Hvis Barack Obama virkelig gennemfører sit veto mod JASTA, så bør dette føre til en omgående afsættelse gennem en rigsretssag. Enhver præsident, der sætter det britiske og saudiske monarkis interesser over det amerikanske folks interesser, er, *prima facie* (ved første blik) skyldig i 'høje forbrydelser og misgerninger', og må omgående fjernes fra embedet. I modsat fald mister selve Forfatningen enhver mening.

Foto: Præsident Barack Obama og førstedame Michelle Obama, sammen med tidligere præsident George W. Bush og tidligere førstedame Laura Bush, holder et øjeblikks stilhed ved det Nationale 11. september-mindesmærke i New York, N.Y., den 11. september, 2011. [flickr/whitehouse]

RADIO SCHILLER 19. september 2016:

Vestens koalition bomber Syriens hær; en fejl?

Med formand Tom Gillesberg:

NYT PARTI I TYSKLAND:

AfD-partiet – Gammel vin på nye lædersække? Hovedartikel del I – III af Helga Zepp-LaRouche

Flodbølgen af flygtninge, der kommer ind i Europa fra Mellemøsten og Afrika – som et resultat af Obamas destruktive krige på vegne af britisk politik – i sammenhæng med Europas økonomiske kollaps som et resultat af bankernes krav, har gjort det muligt for et nyt 'protestparti' at opstå i Tyskland, Alternative für Deutschland (AfD). Zepp-LaRouche spørger, Hvad er det, og hvorfor?

Download (PDF, Unknown)

Titelfoto: Pegida-demonstration i Dresden den 12. januar 2015 efter terrorangrebet mod det satiriske blad Charlie Hebdos redaktion i Paris.

Obama går efter at ødelægge amerikansk-russisk aftale om Syrien

17. sept. 2016 – Endnu før de amerikanske koalitionsstyrkers luftangreb mod en af den syriske hærs stillinger her til eftermiddag fandt sted, stod det, med al ønskelig tydelighed, allerede klart, at præsident Obama havde til hensigt at ødelægge den amerikansk-russiske aftale om at nedkæmpe

terrorisme i Syrien. Angrebet skal have dræbt 62 syriske soldater og såret flere end 100 andre, hvorefter Deir ez-Zor-lufthavnen, som disse syriske soldater havde forsvaret, hurtigt blev løbet over ende af ISIS.

Fredag, den 15. september, blokerede Obama for et planlagt møde i FN's Sikkerhedsråd, hvor medlemmerne af rådet skulle have været briefet om betingelserne for den amerikansk-russiske aftale, der omhyggeligt var blevet opstillet af den amerikanske udenrigsminister John Kerry og den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov således, at Sikkerhedsrådet kunne vedtage en resolution til støtte for planen, der således ville have vægten af hele det internationale samfund bag sig. Briefingen måtte aflyses, da USA nægtede at lade nogen som helst detaljer blive frigivet. Den russiske FN-ambassadør Vitaly Churkin sagde til reportere, at, ikke alene ville USA ikke tillade, at de dokumenter, der indgik i aftalen, blev formidlet til medlemmerne af Sikkerhedsrådet; men USA ville »ikke engang beskrive dem i detaljer«. Hvordan kan man bede rådsmedlemmer om at støtte en aftale, hvis indhold de ikke må kende? spurgte Churkin.

»Der er tydeligvis ingen enhed i den amerikanske regering« mht. at gennemføre aftalen, bemærkede han.

Tidligere fredag indkaldte Obama til et møde i sit nationale sikkerhedsråd for at uddele øretæver mht. politikken for Syrien. Det Hvide Hus kom ud af dette slagsmål med endnu en spidsfindighed, der havde til hensigt at gøre det af med aftalen om Syrien. Ifølge den korte erklæring fra Det Hvide Hus om indholdet af diskussionen, »understregede præsidenten, at USA ikke vil gå frem med de næste trin i aftalen med Rusland, før vi ser en reduktion af voldshandlingerne og en opretholdelse af adgang for den humanitære hjælp, i syv dage i træk«.

Det blev oprindelig rapporteret, at Kerry-Lavrov-aftalen gik ud på, at en våbenhvile skulle begynde den 12. september, og,

hvis denne våbenhvile holdt, så ville USA og Rusland, syv dage senere, etablere et Fælles Implementeringscenter (JIC), der skulle gennemføre fælles aktioner mod terroristerne. Med deadline, der nærmede sig, lagde formuleringen »en reduktion af voldshandlingerne og en opretholdelse af adgang for den humanitære hjælp, i syv dage i træk« grunden til på ubestemt tid at udskyde dette JIC, som Obama og hans krigsparti, forsvarsminister Ash Carter og talsmand for Pentagon (og ikke nødvendigvis den amerikanske militærkommando) lige fra begyndelsen havde været imod.

Fra Bishkek, Kirgisistan, hvor præsident Putin deltog i et topmøde i Statssamfundet af Uafhængige Stater (CIS), påpegede han over for reportere den politik for regimeskift, der lå bag USA's krav om at holde dokumenterne hemmelige. USA, der altid argumenterer for åbenhed og gennemskuelse, insisterer måske nu på at holde dokumenterne hemmelige, »fordi det nu vil blive åbenlyst for det internationale samfund, såvel som for det amerikanske og russiske folk, hvem, der ikke opfylder hvilke betingelser«, sagde Putin. USA har problemer med at adskille »den såkaldte sunde del af oppositionen fra de halvkriminelle og terroristiske elementer«, et problem, der stammer fra »ønsket om at opretholde det militære potentiale i kampen mod præsident Assads legitime regering. Dette er imidlertid en farlig og ødelæggende kurs ... Vore amerikanske partnere synes endnu engang at gå i den samme fælde, som de så mange gange er gået i«, sagde han.

Den russiske side insisterede fortsat på, at USA må, og kan, gå bort fra sin proterroristiske politik. Lavrov og Kerry skal mødes flere gange i næste uge i FN. Putin sagde, ganske vist før koalitionsens luftangreb mod de syriske soldater, til reportere, at »jeg vil gerne gentage, at vi føler os mere positive end negative mht. dette, og vi forventer, at den amerikanske regerings løfter vil blive holdt.«

APPEL til FN's Generalforsamling: Et Nyt Paradigme for Menneskehedens Fælles Mål. Af Helga Zepp-LaRouche

16. september, 2016 – Det er afgørende, at De forenede Nationers Generalforsamling, der nu træder sammen i New York, bygger videre på de fremskridt, der er opnået ved G20-topmødet under Kinas lederskab. Kursen mod en ny, finansiell arkitektur er sat, og chancen er større end nogensinde for, at alle nationer kan deltage i opbygningen af den Nye Silkevej på basis af et win-win-samarbejde, og at verdensøkonomiens produktivitet vil stige på basis af innovation, alt imens fattigdom og konsekvenserne af krig overvindes.

Download (PDF, Unknown)

Bayer-Monsanto overtagelse markerer slutfasen af den 'grønne',

folkemorderiske floks kontrol over fødevare- patentrettigheder, videnskab og meningsdannelse

15. sept. 2016 – I denne uge blev den planlagte \$66 mia. store overtagelse af Monsanto, den agro-kemiske- og såsædsgigant med hjemsted i USA, annonceret af Bayer AG, ligeledes en kemi- og såsædsgigant (kendt som Bayer CropScience), og et legendarisk farmaceutisk navn, med hjemsted i Tyskland.

De to selskaber er en del af et snævert kartel med meget få enheder – der nu er i færd med at blive slået sammen – som i løbet af de seneste 40 år er kommet til at dominere såsæds- og afgrødegenetikken i verden, IKKE gennem at yde rene, pålidelige produkter for landmænd og god bio-videnskab, men gennem at score kassen siden 1970'erne på baggrund af den daværende uretfærdige ændring af USA's patentlovgivning, der gjorde det muligt for bio-modificerede egenskaber i afgrødeforbedring at opnå status som »industripatenter«. Med andre ord, så »ejer« disse selskaber genmodificerede strenge af korn, bomuld, bønner og andre basale livsfornødenheder. Hvis man ønsker at studere eller så deres patenterede såsæd eller egenskaber, må man betale omkostninger og licensafgifter; ellers står man over for juridisk og finansiell ruin.

Det nye Bayer/Monsanto-selskab vil kontrollere omkring 25 procent af hele verdens såsæd og afgrødepesticider, hvis storaftalen klarer sig igennem den lovgivningsmæssige inspektion.

Endnu en udsigt til en storfusion blandt de agro-kemiske giganter er Dow Chemical i kombination med DuPont (der

opslugte Pioneer Hi-Bred såsæd i 1999). Den sidste gigant, det schweiziskbaserede Syngenta (der går tilbage til Novartis og Zeneca, og i 1997, tilbage til fusionen af Ciba-Geigy og Sandoz) står til at blive overtaget, formodet \$43 mia., af China National Chemical Corp. (ChemChina) ved årets slutning.

Sidstnævnte gigantaftale har en potentiel positiv side under det globale paradigmeskift. Hvis ChemChina holder sig til Kinas prioritet med at brødføde folk, i kontrast til Vestens nuværende prioritet med de såkaldte »markeds kræfter« – f. eks. skabelsen af nye, mere olieholdige sojabønner til biodiesel – så kan ChemChina/Syngentas kapacitet inden for forskning og udvikling sættes til at virke for gavnlige afgrødeforbedringer; og endda til at indlede afmonteringen af æraen med »patentrettigheder« for fødevarer.

Dette vil kræve, at man identificerer det virkelige onde – som IKKE er bioteknologi som sådan, men derimod Wall Street/City of London-kartelslængets overtagelse af Bio-videnskab og landbrugsforskning og -udvikling. Den 'grønne', folkemorderiske lobby har givet næring til overtroisk frygt for GMO'er i den offentlige mening, som en afledning fra den virkelige forbrydelse med uretfærdig/ulovlig kontrol over midlerne til livets opretholdelse.

**Opgør med Obama over JASTA-loven og Glass-Steagall.
LaRouchePAC Internationale**

Fredags-webcast, 16. sept. 2016

Med indgangen til denne weekend har vi set en dramatisk række udviklinger, inklusive det faktum, at netop på tærsklen til 15-års dagen for 11. september, vedtog Repræsentanternes Hus JASTA-loven, Loven om retsforfølgelse af sponsorer af terrorisme. Dette sker kort tid efter, at Senatet ligeledes vedtog loven for et par måneder siden. Men det blev fra Obamas Hvide Hus gjort meget klart, at han agtede at nedlægge veto imod loven. I sammenhæng med denne dramatiske optrapning af kampen, deltog Schiller Instituttet i en række meget, meget historiske koncerter, sponsoreret af Fonden for Genoplivelse af Klassisk Kultur i New York City-området og New Jersey: Fire koncertopførelser efter hinanden af Mozarts *Rekviem* – koncerter med stor deltagelse af publikum, inklusive en koncert, der fandt sted i sammenhæng med en messe, som biskop [Nicholas] DiMarzio fra Brooklyn-bispestædet holdt i fælleskatedralen St. Joseph i søndags, den 11. september.

Engelsk udskrift.

Showdown with Obama over JASTA & Glass-Steagall

IS CONGRESS MORE COWARDLY AND GUTLESS THAN
THE BRITISH HOUSE OF COMMONS?

LaRouche PAC International Webcast
September 16, 2016

MATTHEW OGDEN: Hello! Today is September 16th, 2016.
My name
is Matthew Ogden, and you're joining us for our weekly
broadcast

here on Friday evening with the LaRouche PAC webcast. I'm joined in the studio today by Jeff Steinberg, from {Executive Intelligence Review}; and via video, by Diane Sare, member of the LaRouche PAC Policy Committee, and coordinator of activities up in New York City.

We're meeting here in the immediate aftermath – really in the midst – of the further developments that came out of this past weekend. Going into this weekend we had a dramatic series of developments, including the fact that right on the eve of the 15th Anniversary of 9/11, the House of Representatives unanimously passed the JASTA Bill, the Justice Against Sponsors of Terrorism Act. This is on the heels of the Senate doing the same thing a few months ago. But it was made very clear from the Obama White House that he was going to veto this Bill. In the context of that dramatic escalation on this battle, the Schiller Institute participated in a series of very, very historic concerts sponsored by the Foundation for the Revival for Classical Culture in the New York City area and in New Jersey: four concerts in a row of the Mozart *Requiem* – very, very well-attended concerts, including one that happened in the context of a mass celebrated by Bishop [Nicholas] DiMarzio of the Brooklyn Diocese at the Co-Cathedral of St. Joseph on Sunday, September 11th.

We're going to begin our broadcast tonight with a very short set of remarks that were delivered Terry Strada, the widow of Tom Strada, and leader of the 9/11 Families Against State Sponsors

of
Terrorism, who attended the concert in Morristown, New Jersey
on
Monday, September 12th, at which she endorsed the concert and
was
invited to the stage to express her views about the crime of
9/11. You'll see what Terry Strada had to say, which was
delivered before the music began, during that Monday concert.
I'd
like to just begin with a quick excerpt of Terry Strada's
remarks.

LYN YEN (pre-recorded): At this point I would like to
introduce somebody very special to all of you. Many of you
probably know of her. Her name is Terry Strada. She is the
national chairwoman of the 9/11 Families United for Justice
Against Terrorism. She and her organization were instrumental
in
the release of the 28 pages of the congressional report on
9/11.
Without further ado, I'm going to turn the mic over to her.
[applause]

TERRY STRADA (pre-recorded): Thank you! Thank you very
much!
My name is Terry Strada, and I lost my husband on September
11th,
2001. Tom was 41 years old when he went to work that day, and
never came home again. We have three children. At the time,
they
were 7 years old, 4 years old, and our youngest was only 4
days
old.

On September 12th, 2001 I woke up – well, I probably
didn't
sleep that night – so when the sun came up, the questions
were,

"Who did this? Why would they do this?", and "How could they possibly do this? How could they attack our country like this, and how could they kill so many innocent people in one day?"

Because I wanted to know the answers, I started to ask the questions more and more. And so did more and more 9/11 families.

United to Bankrupt Terrorism was our first title, and now we're

United Together for Justice Against Terrorism. Of course it was

the 28 pages that we focused on in the beginning that needed to

be released. And when they were released, there were two key things that we learned. One is that Saudi Arabia has never been

fully investigated for the role that they played in 9/11; and two, that it is indisputable that the Saudis played a very important role in 9/11.

The second piece of legislation that I've been working on

for over four years now is called the Justice Against Sponsors of Terrorism Act. This bill is intended to fix a minor problem in

our current Foreign Sovereignty Immunity Act of 1976. So, it's a

40-year-old law that has stood for 40 years, until we looked further into the Saudi's role in 9/11, found the evidence, and tried to hold them accountable.

What happened next was that the courts decided to misinterpret the law and dismiss them on sovereign immunity. Make

no mistake. No country, no entity, no individual is entitled to

immunity – sovereign immunity, any type of immunity – in the case of a terrorist act. This bill is intended to hold {any nation} accountable for a terrorist attack on U.S. soil that

kills United States citizens.

We've chosen this path because it's a peaceful way to fight terrorism. We don't want to see more bloodshed; we don't ever want to see more people die over 9/11. And we also want to protect our borders; we want to protect our country; we want to protect {you}; I want to protect my children. And the way that we do this, is by holding the nations accountable that fund known terrorist organizations, like al-Qaeda, ISIS, Boko Haram.

People say, "You can't fight the lone wolf." I say, "Yes, we can!" If we cut off the funding, and we destroy their capabilities to recruit and incite, and bring on more terror and to brainwash people, we can eliminate ISIS. And that is our long-term goal. The short-term goal, right now, is to get Saudi Arabia off of this crazy [situation] that they're not held accountable.

In May, the Senate passed unanimously this Bill, and on Friday, September 9th, it went to the U.S. House of Representatives. I was in the gallery and was honored and proud to see each and every one of our 435 Members in the House vote "Yes" for JASTA. [applause] Thank you, thank you. I don't really know how many times this has ever happened on our history, that we have both Chambers of Congress voting "Yes" unanimously. What this means for the President: as of 4:00 today, he was still threatening to veto the Bill. The Bill will be sent over to his office for signature later on tonight, at the latest tomorrow.

We're doing everything we can to convince him to not do this.

You probably hear things in the news – and I'll kind of wrap this up, because I want to hear the music as badly as you do – but you may hear in the news, things about the Bill. They're simply not true, if they're coming from the Administration. Unfortunately, they are the mouthpiece for the Saudis at this point. We just need to point out to them how important this is, to hold them accountable – any nation, going forward – would be held accountable, and how important it is for our country to have that type of security net.

If the President does decide to veto this Bill, it will be our last hurdle; it may be our biggest. But we plan to overcome it, and override the veto. Hopefully the Senate and the House will fall into line and do that for us.

If there's anything that you'd like to do to help, going forward, it's passtjasta.org. That's our website. It's updated as often as I can get to a computer and update it. There are usually just simple instructions of how you can reach out to the White House, your Representative, or a co-sponsor of the bill. This is very important legislation. I thank you very much for taking the time to listen to me, and now I'm so honored to have these wonderful musicians. I have heard them practice. You are in for a treat. This is going to be a very wonderful time now for us to just transcend ourselves from the evil, to a higher place – to

a
place where Good is. I believe Good will win, and I thank you
for
coming. [applause]

OGDEN: So, as you can see, we're right in the midst of
a
{very} active battle on the JASTA front, as Terry Strada had
to
say, right there. It's all dependent on action that is taken
in
the next coming days and hours, in order to create the
conditions
where Obama is boxed in, and to create the kind of upsurge
that
is necessary around this. I know there are actions being
planned
to be taken in Washington, D.C. in the coming days. I'll let
Jeff
talk about some of that, and also mention some of the
activities
that {you} were involved in, Jeff, up in New York City, at the
same time, this past weekend, as these events were taking
place.
So...

JEFFREY STEINBERG: Yes, there will be a series of
demonstrations
on Tuesday in Washington, D.C., which is when the House and
the
Senate will be back in town. There'll be a demonstration in
front
of the White House. And then, also, another demonstration, I
believe, on the Senate side of the Capitol grounds.

The point is very obvious. I think Mr. LaRouche put it
succinctly: everything that Obama has done as President has
been

a reflection of the fact that he's an agent of the British System, the British Monarchy. Therefore, it should be presumed that, even though he will make himself an avowed enemy of the American people – and especially the 9/11 families – if he does

go ahead with this veto, we should assume that that's exactly what he will do, because that's what the British want him to do.

They don't care about justice for the 2,997 people who perished

on 9/11, or the perhaps-by-now tens of thousands of people – first responders, others who were at the scene at the World Trade

towers, at the Pentagon, in Pennsylvania – who suffered tremendously, and have developed diseases, illnesses related to

9/11. There's one estimate that 40,000 people have been afflicted

with serious illnesses because of their heroic actions immediately following the 9/11 attacks.

Obama is on the other side. These are impeachable crimes.

Being an agent of a foreign power, while serving in the Executive

Branch of the U.S. government – I mean, that is treachery. The fact of the matter is that Obama can be *forced* by an enormous amount of public mobilization, to go forward and actually sign the Bill into law, or simply let it pass into law without his signature. But that's going to be only on the basis that he is convinced that there will be an overwhelming, bipartisan, near-unanimous voice vote, if he attempts to veto the Bill.

This is an existential issue, not just for the Saudis, but

for the British as well. Remember, a month or so back, at the height of the mobilization after the Senate unanimously passed JASTA, a British Tory Member of Parliament wrote in the {Daily Telegraph} that if the Saudis can be sued by the families,

then

the British can be sued also. Now, he claimed it was because of

failure to crack down on the jihadist networks that were given safe haven in Britain, but we know that the reality is, that Prince Bandar was the central figure organizing the support for

the 9/11 hijackers. We know it through the 28 pages, and that barely scratches the surface of the evidence. Bandar's another British agent. Bandar and Margaret Thatcher, in 1985, created the

Al-Yamamah program, and it was funds from that Al-Yamamah program

that were probably going into the hands of the 9/11 hijackers.

So this is a {very big deal}. And it's going to come down to

a head-to-head political battle. Everyone listening to this broadcast should contact your senators, contact your representatives. Deliver a very blunt message to the White House,

that this will be considered an act of treachery, perhaps an act

of treason, on the part of President Obama, if he fails to sign

JASTA into law and allow the 9/11 families, at last, their day in

court. No matter where the evidence goes, no matter what's proven

or not proven, they have every right under our Constitutional system to take appropriate legal action in a court against the Saudis, and the JASTA Bill removes what in this case was an illegitimate sovereign immunity.

So, I think that's where we stand.

This past weekend of 9/11 in New York, the Schiller Institute had an extraordinary event. And the full video of that

is up on this website; and I would urge everybody to watch it.

There was another event that took place at the historic Cooper Union campus in lower Manhattan; and I was honored to speak on a panel on the 28 pages at that conference. There were a number of other speakers: Judge Imposimato from Italy, who was the judge who went after the Gladio apparatus around the strategy of tension attempted coups in Italy in the 1970s and '80s, the Moro assassination. He was one of the keynote speakers. Dan Sheehan, the lawyer who broke open the Iran/Contra affair spoke. But everybody was laser focused on the implications of the 28 pages and JASTA; and the importance now of making sure – as Senator Bob Graham said at a recent event in Washington, DC, the release of the 28 pages just simply pops the cork. Now we go after the full content of the bottle. There are millions of pages of classified material that are yet to come out that deal with Sarasota, Florida, San Diego, California, Paterson, New Jersey, Herndon, Virginia, and other locations unknown. And of course in Europe, Hamburg, Germany. The point I made both at the Schiller Institute event and at the Cooper Union event, is that there is no statute of limitation on the truth; and we've got to drive that point forward.

OGDEN: At the Schiller Institute event in New York on Saturday, September 10th, not only did Jeff speak, not only did Virginia State Senator Dick Black deliver a very dramatic and sharp speech. But also, the Ambassador from Syria to the United

Nations was the featured guest, and delivered a very strong speech in which he denounced the Obama administration and the Bush administration campaign of regime change that has taken place in the region over the course of the last 15 years since 9/11. Starting with Saddam Hussein, then with Qaddafi, and then with the attempted regime change against Assad in Syria. I think that the developments of this week, with the lower house of the UK Parliament where they delivered a very strong rebuke to David Cameron in terms of the grounds on which the Libyan invasion was launched; which led to Cameron's resignation. This also applies just as much to the case of Obama; and this is something which Obama is continuing to push during his time in office. So, I think all of these are coming together in the context of Obama's rejection on his trip to Asia, during the ASEAN and G20 summits. He is being boxed in; and his true colors are very clear as he sides with the Saudis against the American people. I don't think it can be taken for granted that the conjunction of all of these events up in New York City over the weekend has set up the most dramatic political showdown of Obama's entire career, as we go into the coming days here in Washington.

So Diane, you probably want to give a little bit more of a context to that.

DIANE SARE: I think what we're talking about is a certain

profound question of justice; not retribution, but the ability for mankind to actually move forward. What distinguishes Asia and

Russia under Vladimir Putin from the United States and the trans-Atlantic system is that these nations are actually committed to a world in which the future is brighter than the present or the past. That is, the leaders of these nations are saying, my children, my grandchildren, my great-grandchildren are

going to live in a world in which their standard of living is higher, their educational level is superior, the number of diseases they're subjected to is fewer; the way that Americans used to think not so long ago. Part of the significance of the work of the chorus, which is here directed by John Sigerson and

myself, is to remind the American people what is actually a human

standard; as opposed to a bestial standard. I have to say in that

regard, I found Senator Richard Black's comments and particularly

his passion and his anguish when he was describing what was being

done in Syria by these so-called "moderate" Syrian rebels who the

US is funding; the people we are funding who are beheading children that they're kidnapping out of hospitals, or the rebels

we are funding who are carting women around in cages. Where our

own State Department spokesman says, "Well, how can we stop funding them? We're not going to judge what they do on one single

incident of beheading. Other than the fact that they behead children, they might be wonderful." It is so evil! And the idea

that Americans have lost the capacity to feel outrage when you

are confronted with this kind of evil; where it's all kind of numb, and people say, "Well, there's nothing you can do."

I think the process of the election of Hillary Clinton, who may be suffering some serious illness, we don't know; who was destroyed by her capitulation to Barack Obama. And Donald Trump, who's just a pure FBI thug lunatic. What's happening is that the population is putting up a kind of teflon veneer where they are trying not to think about anything. Of course, that's death; we have to think. What you have in the rest of the world is a break-out of the human spirit, of this quality of creativity.

So, what happened this weekend, the involvement of our chorus in this series of concerts sponsored by the Foundation for the Revival of Classical Culture, is that you got a glimmer of the power – I think both the fact that JASTA had passed the Senate and then the House on that Friday going into the weekend; and then what we were presenting musically from the African-American spirituals to the Mozart to the Handel, in terms of what it actually means for us to be human. And a certain quality of human life which we hold sacred; and which is not in our physical being. And perhaps this was most powerfully sensed at the Catholic mass which was dedicated to the firefighters and those who had died on September 11th. The Bishop made the point that these are people who are giving their lives not simply for their brothers or for their friends, but for complete

strangers.

At the end of the Mass, it's not typical that people applaud and give standing ovations; but when the Mass closed, the standing ovation of the crowd – it was very clear it was not simply for the musicians; but it really was in deep and profound appreciation of what these people had done.

I have a sense that we really are in a moment in the United States like Germany in 1989. Maybe we're in May of '89 and not October yet; but there's a kind of awakening of the better spirit of the American population. People are not prepared to sit back and tolerate criminal injustice. If we will act with courage, since about two-thirds of the world is already on the other side of this; and China, for example, the idea of talking about legalizing drugs? They would think you are completely insane; being addicted to drugs, distributing drugs is not tolerated. There's certainly a harsh crackdown on drug trafficking in the Philippines which we're seeing now; and I don't think Duterte appreciates Obama's accusations of human rights violations for someone who's trying to shut down the drug trade. In other words, there's a whole different standard in the world which, when we find our courage and stand up, is going to resonate. There's no reason for people to believe that what happens in this country is going to be determined by the fraud of what's call the elections.

I would just say that what Jeff, you were saying earlier about Obama; we have to really stick to this. There's no point in talking about the candidates unless Obama, who is the evil who is occupying the seat of leadership of this country right now, is

removed from office and prosecuted in a criminal court.

STEINBERG: I just wanted to add something; a footnote on what Matt mentioned earlier, about the actions by the British House of

Commons this week. The Foreign Affairs Committee produced a report, which was a damning indictment of Cameron, Sarkozy, and

Obama over the disastrous consequences of the overthrow and assassination of Qaddafi in Libya. On a certain level, the British House of Commons – with everything that we know; with all the caveats about the power of the British monarchy and all

of that – the House of Commons puts the US Congress to shame. They forced Cameron out of office; they forced his resignation from the House of Commons on the grounds of his role in the Libya

disaster. Above all else, the United States, Britain, and France

lied to the world – they also lied directly to Russia and China

– when they promised at the outset that there would be no regime

change in Libya; but it was strictly a humanitarian intervention.

Well, it turns out that the House of Commons report is, if anything, an even more stunning indictment of Obama than of Cameron. The report makes very clear that Cameron and Sarkozy were the drivers behind the need to intervene to prevent the humanitarian disaster in Benghazi. In fact, they were protecting

British-created terrorist networks that were back in Libya from

having fought the wars in Afghanistan; the same wars that created

al-Qaeda. But what was made clear is that it was President Obama

who insisted that a no-fly zone was insufficient; a no-fly zone failed in Iraq, it failed in Bosnia, and it would fail in Libya.

Therefore, the UN resolution had to have much more teeth; it had to be a "no-drive" zone. It had to give a carte blanche to defend the so-called victims of Qaddafi forces by all out military action.

On the one hand, everybody swore up and down to Russia and China that it was not about regime change. As a result, Russia and China abstained from the vote when the Security Council resolution was passed to create the no-fly zone and the no-drive

zone; and to use all forms of military force that were deemed necessary to "save" the civilization population of Benghazi. Well, the report makes clear that after the first 24 hours, they

were safe; there was no threat to them anymore. From that moment

on, the whole exercise was all about regime change. There was one

exchange where one of the ministers in the Cameron government at

the time, Liam Fox, lied and said no, this was never about regime

change; we didn't have any agenda. The questioner pointed out that on April 14, 2011, the *New York Times* published a signed op-ed by Barack Obama, David Cameron, and Sarkozy; in which the

three of them said, "Qaddafi must go, and go for good." So, they

were lying openly; and if anything, Obama did more heavy lifting

to create this disaster than either Sarkozy or Cameron. It

included a conscious decision to assassinate a foreign leader.

So, the British House of Commons has delivered a new bill of

impeachment against President Obama; and I hope that Congress will take that seriously. Needless to say, the US media has blacked out the story totally up to this point.

OGDEN: In a very real way, this is like a Chilcot Report 2.0

in the case of Libya and Obama's role in that. Honestly, that's

exactly what you called for, Diane, in the petition that you were

circulating about a month or a month and a half ago. Look at what's developed since the publication of that petition: We've won the fight on the release of the 28 pages; although there are

tens of thousands of other pages that need to be released. JASTA

has gone through – this was your point, too – JASTA has gone through both the Senate and the House; and despite the fact that

Obama is still threatening to veto, as it stands, it could be overridden in the first veto override of the Obama administration. Although he's trying to delay it, and deploying

Saudi agents crawling Capitol Hill right now. We have reports that the Saudi Foreign Minister is personally going to Capitol Hill and meeting with members of the Senate; threatening that you

have to withdraw your support for this JASTA bill. But that is a

fight which is active; this Chilcot Report type of approach, as

you called for in your petition, Diane, this is what we now see

coming out of the UK House of Commons. Also, the overarching

question of cooperation between the United States and Russia to actually defeat terrorism worldwide.

I thought it was very important that this was one of the themes around these concerts with the image of the 9/11 Teardrop

Memorial in Bayonne, New Jersey; which was contributed by Russia

in support of the world's struggle against terrorism after 9/11.

And also, during this Schiller Institute seminar in New York City

on Saturday, Senator Dick Black pointed out that we're right in

the midst of this ceasefire negotiation between Kerry and Lavrov.

And according to reports, Kerry has really isolated himself from

the Obama administration; or at least there's a faction which is

trying to actively undermine these efforts to work with Lavrov.

So, these are ongoing battles; and it's all around the question

of the type of leadership that was exhibited in that petition that you put out about a month and a half ago, Diane. Obviously,

we're now preparing for the convening of the United Nations General Assembly this week and next week in New York City. I think these events that were happening at the Schiller Institute

conference with the Syrian ambassador and so forth, should be seen as preparing the way for what will be the defining questions

– hopefully – put on the table at the UN General Assembly. Both

that and the question of the new international financial architecture, coming out of the G20 meetings; we have a big responsibility on that as it comes to the question of Glass-Steagall, which is something that I'd like to get to in a moment.

But maybe, Diane, you want to say a little bit more about the events leading up to this UN General Assembly meeting.

SARE: Sure. Actually, I'm thinking, I don't know what the conspiracy is this time. Last year, as followers of our website know, President Putin had gone to China for the V-J Day parade and then come to the UN and proposed his coalition to wipe out ISIS; and created that to great effectiveness. Now, the UN General Assembly comes in the wake of the G20 meeting, the ASEAN meeting, the Vladivostok conference, where all of these nations which have been represented, signed more and more agreements with each other on various economic projects and so on. And, I think it's significant that, going into the G20, Xinhua ran that interview with the Russian representative; who said that Beijing and Moscow must work with Washington. We have to bring Washington in on this; and Washington is a complex and unpredictable partner, I think were the words that were used. So, clearly, I'm sure that they're not coming into this General Assembly with no plans. I don't know what plans they have; I think it'll be

very

interesting as it unfolds. I think it's very important for Americans to do our part to make the United States less full of

complexes; I'll put it that way, and less unpredictable by addressing this Obama criminality problem. I think what Jeff said

about Cameron – it really is something. Tony Blair first with the Chilcot Inquiry; now you have this whole report on Libya.

Any

American, any member of Congress can get their hands on this; and

it is absolutely damning in terms of Obama's role. I think that

would be an important contribution for the United States, because

the truth of the matter is, we should be part of the Belt and Road; we should be part of the New Paradigm. The American people

are suffering horrifically, horrendously with this economic collapse; and I guess that brings us to the point that you were

talking about, which is the Glass-Steagall moment.

OGDEN: Right; exactly. On that subject, let me just read the text

of the institutional question we got for this week. I know Mr. LaRouche had a direct response to this. It reads: "Mr. LaRouche,

Massachusetts Senator Elizabeth Warren is marking the 8th anniversary of Lehman Brothers' bankruptcy with a new push to investigate and potentially jail more than two dozen individuals

and corporations who were referred to the Justice Department for

criminal prosecution in 2011 by the Financial Crisis Inquiry Commission, a government-appointed group that investigated the

roots of the 2008 financial crisis. None was ever prosecuted. In a letter to the Justice Department's Inspector General, Warren calls the lack of prosecutions 'outrageous and baffling', and asks the Inspector General, Michael Horowitz, to investigate why no charges were brought. 'The DoJ record of action on these individuals nearly six years after DoJ received the referrals, is abysmal,' she writes.

"In your view, is Senator Elizabeth Warren's new push to investigate and potentially jail nearly two dozen individuals and corporations who were referred to the Justice Department for possible criminal prosecution a step in the right direction; and will it help the prospects of Glass-Steagall's passage?"

So, Jeff, maybe you want to say what Mr. LaRouche's response was on this.

STEINBERG: I think the point is, again, we're looking at the irresponsible behavior of leading government elected officials. The fact is, that in 1933, you had the Pecora Commission, which was a Senate investigation into the crimes of the too-big-to-fail banks of the Depression era; and bankers did go to jail. They were called to testify under oath before Congress; they were forced to produce their tax records; and there was a climate that was created through that process that led to the passage of Glass-Steagall and a number of other critical legislative initiatives in the first 100 days of the FDR Presidency. Where

we

are today is in the midst of a financial crisis that's much larger, that's much more global in its scope than what we were dealing with in 1933. Yet, there's been virtually no significant

action by either the Justice Department or by Congress against these criminal swindlers who are CEOs of major banks. Just an illustration: The woman who was the head of the division of Wells

Fargo that was caught basically creating phony accounts for their

own customers in order to charge fees so that employees of the bank could get special bonuses; that person resigned from the bank, but received a \$125 million golden parachute on her way out

the door. It's night and day. So, Mr. LaRouche's comment on Glass-Steagall was, {"Do it!} It's needed right now; we can't wait another minute."

Today, Deutsche Bank was given a \$14 billion fine by the

Justice Department for their involvement in mortgage-backed securities fraud in the run-up to 2008 and beyond. Yet, no official of Deutsche Bank has gone to jail. In fact, Deutsche Bank's \$14 billion fine virtually bankrupts it; the entire bank

capitalization, market capitalization of the bank is \$19 billion.

Were they to pay the fine out of their own deposits, they'd be out of business tomorrow morning. So, we're at a moment where this is all deadly serious. Yes, of course, these bankers should

be put in jail; but why is Elizabeth Warren not doing more to push Glass-Steagall? Why is Elizabeth Warren instead tiptoeing around the issue because she's basically been anointed by Hillary

Clinton as the attack dog against Donald Trump? Again, hold it up

to the gold standard of Franklin Roosevelt, the Pecora Commission, and you'll see that once again – as we just discussed with the British House of Commons actions compared to the complete inaction on impeaching Obama or taking other measures to deal with these problems – it's shameful; and it's all part of a recurring pattern.

As Diane just said, there may only be four or five months

left in the Obama Presidency, but every day that he remains in office is a threat to the survival of this country and the survival of humanity. Libya was all about starting the process of

war provocations against Russia and China. Lyndon LaRouche warned

about that the day that Qaddafi was assassinated back in 2011; and we're still in that trajectory towards war. So, yes, we urgently need Glass-Steagall; it should be taken up immediately.

There are bills in both Houses. Yes, the Justice Department should reverse its policy of no jail time for too-big-to-fail bankers; throw them all in the slammer – they all deserve it. All of the top executives of all of the big eight US commercial

banks – they're all involved in multiple crimes, whether it's mortgage-backed securities fraud, LIBOR fraud; the crimes are manifest and the actions have been pathetic.

OGDEN: As you referred to, there is a major problem with the

Democrats right now being compromised because of their defense of

Obama and Hillary; both of whom are avowed – as it stands right

now – opponents of the restoration of Glass-Steagall. As Terry Strada said, right now the Obama White House is a spokesman for

the Saudi regime; but in the exact same way, it's a spokesman for Wall Street. You have Glass-Steagall in both party platforms; you have the biggest mobilization in years from some of the trade union movements – the AFL-CIO – other activist layers around Glass-Steagall. Getting this to a vote – preferably {before} the elections take place, if not sooner – but the problem is, you have an intention from the top to suppress this from within the ranks of the Obama faction of the Democratic Party, which Hillary Clinton finds herself in right now.

I would say that there is also a broader, a little bit of a deeper agenda here; and this came up in the discussion we had yesterday with Lyn and Helga. Helga pointed out that there's a recent report that has now been put out by the Club of Rome, which has been around for 40 years now – an avowedly neo-Malthusian movement to reduce population; that's been their agenda – and the title of the report in German is "One Percent Is Enough"; explicitly saying that the kind of dramatic growth percentages that you see year on year on year, coming out of China and other countries that are now part of this New Silk Road dynamic, is somehow dangerous to the planet. And that we must enforce a zero-growth or at least very low growth agenda; which is what is coming out of the British monarchy and is coming out of a lot of these trans-Atlantic circles. That is really the foundation around which this fight between the new international economic order, this New Paradigm that you see coming out of China, the BRICS, and the Silk Road countries, versus the

Obama,
trans-Atlantic regime that's taking place. It's a
longstanding,
deeply rooted, ideological opposition to the idea of the no
limits to growth, perpetual increases in productivity kind of
idea of mankind; which Mr. LaRouche has made a career out of
defending and deepening with his approach to physical
economics.

So, you have this as a deeper agenda which, again, Obama has
found himself as a spokesman for, and has made it very
explicit
on multiple occasions. Remember his trip to Africa, where he
said
you guys aren't allowed to have access to modern technology
such
as electricity; because if you do, the planet will boil over.
And
on other occasions, he said, we don't need any fancy stuff
like
fusion power or anything like that.

So again, I think it comes down to this much deeper
idea of
what is your conception of man; and what is your scientific
idea
of this perpetual progress; or the conception that there is no
limit to creative discovery, there are no limits to growth.
That's the deeper agenda that we now see also bubbling to the
surface.

STEINBERG: These guys are genocidal lunatics; they've
been
that way for 40 years. The LaRouche Movement was in a certain
sense, launched as a war against the Club of Rome when they
came
out with their 1972 report, "Limits to Growth". The whole
history
has been a battle between those led by Mr. LaRouche and Mrs.

LaRouche, who represent the principle of real human creativity;
versus people who work for an oligarchical system that is consciously out to suppress it. You've got Prince Philip, the British royal consort, calling for the population reduction of this planet by 80%. If the Club of Rome report, 1% cap on growth,
were to be put into effect, this would represent mass genocide on
an unprecedented scale in human history; and it would happen right away.

OGDEN: Right. As was made very clear in these concerts over the
weekend, there's an element of inspiration which, when it is unleashed in the American population, it is overwhelming. The kind of turn-out that we saw at these concerts in New York – full to capacity audiences in almost every single venue; including downtown Manhattan, the cathedral in Brooklyn, a concert that happened in Morristown, one that happened in Lehman
College in the Bronx; there's an undercurrent of desire for this
kind of beautiful celebration of the nature of mankind. I thought
it was really significant to place Mozart's *Requiem*, which is an incredibly profound and has a resonance which goes deep in the
American population; including the fact that the last time it was
celebrated as part of a Mass was 50 years ago at the request of
Jackie Kennedy, at a memorial service for the slain President, John F Kennedy, at the Cathedral of the Holy Cross in Boston. That was the last time this was presented in the context of the
mass itself. But the conjunction of that, together with these

four African-American spirituals, which is this call for justice,
for freedom, and for the dignity of the human being; putting these together in the counterpoint between the two, it really did
awaken something very profound and very deeply rooted in the people who participated in this community chorus which is growing
in an exponential way, but also in the people who participated as
members of the audience. So Diane was the conductor of the first
part of these concerts, of the African-American spirituals, and I
would personally say, I think you were channeling the spirit of
Sylvia Olden Lee and her collaborators. It was very moving, and I
think it's part of something that we're going to see continue to
grow; in not just the desire for justice, but the desire for human dignity and creativity among the American people.

So, maybe you want to say a little bit about what the plans
are for the community chorus in that context, Diane.

SARE: I hope it's going to grow, and there are a lot of
plans. But my parting words to our audience would be: One, that
people should join the actions in front of the White House on Tuesday in support of the JASTA bill and against Obama's veto;
and a challenge to the American people and the members of the US
Congress. Which is, are you more cowardly and gutless than the British House of Commons? If they can throw out Cameron and expose the crimes against humanity that he has participated

in,
and if they are already naming Obama; what is holding you back?

OGDEN: Good. Well, those events in front of the White House are scheduled currently for 12:30pm on Tuesday, and apparently there may be another rally in front of the Senate at 2pm the same afternoon. So, if you are in the area, or you can make it into DC, that's something to participate in. There will probably be more information on the passJASTA.org website that Terry Strada mentioned at the beginning of this broadcast in her remarks at that Morristown concert. And please, circulate tonight's webcast as widely as you can so that Terry Strada's very emphatic statement that she made at that concert can be heard more widely. I think this is something that needs to be heard by the American people; and that's something that you have a responsibility to assist in.

So, I'd like to thank both Diane and Jeff for joining me here today. Please stay tuned to larouchepac.com; we will have coverage of this rally next Tuesday, and you can join us for our regularly programming as well. So thank you very much, and good night.

Obama er en britisk agent, og han vil handle i overensstemmelse hermed, indtil han sparkes ud af embedet

Leder fra LaRouchePAC, 15. sept. 2016 – Præsident Barack Obamas fortsatte trussel om at nedlægge veto mod JASTA-lovforslaget er en klar påmindelse om, at USA's præsident i realiteten er en agent for det britiske system, og han vil gøre præcis, hvad den britiske krone giver ham besked på – og give pokker i det amerikanske folk. Lyndon LaRouche advarede i dag om, at ingen bør forvente, at Obama vil gøre det rigtige ved at underskrive JASTA-lovforslaget og dermed gøre det til lov og lade retsvæsenet tage sig af det saudiske monarki, der muliggjorde angrebene den 11. sept., 2001.

»Obama vil vride sig og lave undvigemanøvrer om spørgsmålet, lige til det sidste – og så vil han nedlægge veto mod JASTA – med mindre der kommer en sådan udladning af pres fra det amerikanske folk, at han ikke har andet valg«, erklærede LaRouche. »Til syvende og sidste er Obama en britisk agent, og han vil handle i overensstemmelse hermed.«

LaRouche tilføjede, »Obama er et falsum og skal ryges ud«. Obama holdes kunstigt oppe ved hjælp af en række Store Løgne, der faldbyses af de amerikanske mainstreammedier, der gentager regeringens løgne, inklusive den sindssyge påstand om, at den amerikanske økonomi er forbedret, lønningerne på vej op, arbejdsløsheden på et lavpunkt, osv. Dette er løgn alt sammen, som enhver ærlig amerikaner, der kommer fra den 90 % store,

laveste indkomstgruppe, ved. Henved 93,5 mio. amerikanere i den arbejdsføre alder er ikke engang medregnet i arbejdsstyrken. Den Store Løgne-kampagne, der holder Obama kunstigt oppe, kan smadres. USA er blevet et land med ubegrænset statistisk forfalskning.

Lige så vel som, at JASTA-lovforslaget må vedtages nu, hvad enten det sker ved at tvinge Obamas hånd, eller det sker gennem en overvældende vedtagelse i Senatet og Repræsentanternes Hus, der gør et veto fra Obama ugyldigt, således må også Glass-Steagall omgående vedtages som lov – inden den totale disintegration af det transatlantiske finanssystem finder sted, hvilket kan ske når som helst. Forlad jer ikke på Elizabeth Warren (demokratisk senator) til at føre an i denne kamp – hun er for kompromitteret af sine partiske ønsker om at forsvare Obama og Hillary Clinton. »Få det bare igennem!«, sagde LaRouche igen i dag.

De handlinger, som det britiske Underhus (House of Commons) traf beslutning om i denne uge, hvor de smed David Cameron ud af dennes plads i parlamentet pga. hans rolle i krigen i Libyen, baseret på løgne, er et signal om at vågne op og foretage en lignende handling, som den amerikanske Kongres skal gennemføre over for Barack Obama. Han skal sparkes ud af embedet nu.

Blandt Obamas mange forbrydelser er den brutale måde, hvorpå han terroriserede og dernæst brugte Hillary Clinton, især omkring invasionen i Libyen og mordet på Gaddafi. Denne handling, hvor Hillary Clinton fuldstændigt gav efter for Obama og herefter ikke mere blev den samme, var begyndelsen til Obamas krigsfremstød mod Rusland og Kina. LaRouche forudsagde dette, dengang Gaddafi blev myrdet, og alt, hvad der siden er sket efter disse begivenheder i 2011, har bevist, at han havde ret. Faren for en krig med Rusland og Kina har nu nået et punkt, hvor hele menneskeheden er i fare, hver eneste dag, hvor Obama fortsat sidder ved magten og kan starte en atomar verdenskrig. Og som begivenhederne i den seneste uge

klart har demonstreret for offentligheden, så er Hillary Clinton nedbrudt, og hun må trække sig.

Det amerikanske folk har desperat brug for hjælp og for, at man tager i betragtning, hvilken dårlig forfatning, det befinder sig i. I stedet er Romklubben atter dukket frem med krav om et globalt folkemord, tilsløret af dens påstand om, at »en procents vækst« er alt, hvad verden behøver, og at det Ny Silkevejsprogram bør skrottes. Romklubben er stadig det samme redskab for folkemord, der lancerede den oprindelige Malthus-kampagne med Grænser for Vækst tilbage i 1972. Dengang førte Lyndon LaRouche og LaRouche-bevægelsen an i afsløringen af Romklubben som en bande morderiske løgnere, hvis sande dagsorden var at slå milliarder af mennesker ihjel – den præcis samme dagsorden som det britiske monarkis, og som klarest er blevet udtrykt af den royale gemal, Prins Philip.

Denne politik må nu endelig lægges i graven.

Foto: Kong Salman af Saudi-Arabien byder præsident Barack Obama farvel, Saudi-Arabien, den 27. januar, 2015. (Foto: Det Hvide Hus)

Anbefalet læsning (dansk):

»Skræmmekampagne om global opvarmning er befolkningsreduktion – ikke videnskab!« (EIR-rapport i forbindelse med COP 2015, Paris)

»Det britiske Imperiums politik, der drejer sig om befolkningsreduktion ... for at reducere verdens befolkning med milliarder af mennesker«, EIR-hovedartikel.

Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen, en introduktion// The New Silk Road becomes The World Land-Bridge, an Introduction

In English, with vice-president Michelle Rasmussen
På engelsk med næstformand Michelle Rasmussen

See slides below.

Se dias herunder.

Videos after the slides:

*** The gala concert after the G20 meeting in China, including
Beethoven's and Schiller's Ode to Joy**

**Galakonserten efter g20-topmødet i Kina, inkl. Beethovens og
Schillers Ode til Glæden**

*** A 20-minute video introduction to the World Land-Bridge,
introduced by the president of the Schiller Institute, Helga
Zepp-LaRouche**

**Se også den 20-minutter-lang video om Verdenslandbroen,
efter diabillederne.**

Dias from the meeting: Click on the slide to make it full-sized.

Klik på diabilledet for at gøre det større.

Video:

The gala concert after the G20 meeting in China: The Beethoven/Schiller Ode to Joy section begins at 43:30

The 20-minute video introduction to the World Land-Bridge, introduced by the president of the Schiller Institute, Helga Zepp-LaRouche:

Romklubben angriber det Ny Silkevejs-paradigme

14. september 2016 – Romklubben præsenterede sin nye rapport i boglængde, *Én procent er nok*, i Berlin i går, hvor de kræver en drastisk ændring af den økonomiske politik og beskatningspolitikken, og hvor hovedmålet er en maksimal, økonomisk vækstrate på 1 %. (Den tyske titel er *Ein Prozent ist Genug*, eller »One Percent is Enough«; men den engelske titel lyder meget behændigt, *Reinventing Prosperity!* (At genopfinde rigdom!))

Klubbens generalsekretær og bogens medforfatter, Graeme Maxton (U.K.), angreb ideen om vækst som »neoliberalistisk hjernevask«, der ville ødelægge Jorden. Jørgen Randers (Norge), den anden medforfatter, erklærede: »Min datter er verdens farligste dyr [sic], eftersom hun forbruger 30 gange så mange ressourcer, som en pige i udviklingssektoren.« Et hovedkrav i rapporten er at beskatte forbrug af ressourcer, hvilket opfordrer til en afslutning af at koble beskatning til indtægter, snarere end til forbrug, med det formål at gøre energiintensive ting, som opvarmning og kommerciel flyvning, langt dyrere og således tvinge folk til at søge at forbruge et minimum af ressourcer.

Andre krav lyder: finansiering af grønne kriseprogrammer, statsstøtte til alternative energikilder, løntilskud til arbejdere, der skifter fra et job i traditionelle industrier til ét i en grøn sektor; en forøgelse af pensionsalderen til 70 år; skattenedsættelse og en bonus til kvinder, der enten slet ingen børn får, eller kun får ét barn. Højindkomstgrupper bliver beskattet, arveafgifter sat i vejret i stadier op til 100 %. Bonussen vil først blive udbetalt, når modtageren er

fyldt 70.

Med hensyn til aspektet for 1 % 's vækst, så er det et klart aspekt for folkemord, eftersom selv FN har erklæret, at Afrika vil behøve en årlig vækstrate på 7-8 % for at opnå en minimumsevne til at håndtere sin fattigdom, sygdom og andre problemer. Og den Nye Silkevej vil kun arbejde med en årlig minimumsvækstrate på 7-10 %.

Rapporten fik en delvis kritik fra selv nogle miljøfolk: Kerstin Andreae, viceformand for den politiske gruppering i den tyske Forbundsdag, De Grønne, sagde mht. nul-barns-politikken: »Vore handlinger kan ikke følge sloganet: opgiv mennesket, så vil det gavne miljøet.«

Redaktionen anbefaler desuden:

Baggrundsanalyse af Helga Zepp-LaRouche: »Klimaforandring som middel til oprettelse af et globalt miljødiktatur«.

*Se alle vore uddybende artikler på Hovedkategorien: **Stop den Grønne Kult***

Den Nye Silkevejsdynamik skaber nye muligheder for Tyskland!

Af Helga Zepp-LaRouche

Denne dramatisk ændrede, strategiske situation betyder, at der findes fuldstændigt nye politiske muligheder for Tyskland, nemlig gennem et økonomisk samarbejde med Kina og de andre asiatiske lande omkring opbygningen af Sydeuropa, Mellemøsten

og Afrika, og hermed vælge den eneste vej, gennem hvilken man både kan løse flygtningekrisen på en human måde, og samtidigt kan udtørre grobunden for terrorismen.

12. september 2016 – I de to forløbne uger har der fundet en strategisk forandring sted, som i Tyskland er gået upåagtet hen, eller snarere, er blevet bevidst undertrykt af massemedierne – en forandring, der for første gang i lang tid lader et berettiget håb om, at der eksisterer gode løsninger for vor tids sværeste problemer, opstå. En række topmøder i Vladivostok, Beijing og Vientiane (Laos) har skabt en fuldstændig ny retning for relationerne mellem et flertal af verdens nationer. Denne nye strategiske situation er også for os i Tyskland en mulighed, og en udfordring, der på ny kan gøre vort lands økonomiske og kulturelle potentiale produktivt.

På det Østlige Økonomiske Forum i Vladivostok den 2. og 3. september blev integrationen mellem den Eurasiske Økonomiske Union og Kinas initiativ for det økonomiske Silkevejsbælte sat i gang, og hermed tog også et potentielt, fælles, økonomisk rum fra Atlanterhavet til Stillehavet et gevaldigt skridt fremefter. Den japanske statsminister Shinzo Abe talte til konferencens 3000 deltagere, hvor han understregede, at hensigten var at udvikle det russiske Fjernøsten til at blive et eksportknudepunkt for hele det asiatiske Stillehavsområde.

Et yderst vigtigt sideaspekt ved denne konference var de fremskridt, som præsident Putin og statsminister Abe nåede frem til mht. det russisk-japanske forhold, og som skal konsolideres i december i år ved præsident Putins statsbesøg i Japan. Man drøftede blandt andet en konkret fredsaftale mellem de to lande. Herved forbedres omstændighederne for, at vi også for Tyskland vil kunne kræve en fredsaftale med USA af den næste amerikanske præsident.

Det umiddelbart efterfølgende G20-topmøde i Hangzhou, Kina, den 4. og 5. september, som Kina omhyggeligt havde forberedt i over et år med mange forudgående konferencer, betyder – i total modsætning til det, der berettes i Vesten – en

fuldstændig ny orientering i relationerne mellem de asiatiske lande, og videre endnu. Præsident Xi Jinpings plan om at forvandle G20-topmødet fra at være en sammenslutning af stater, der blot reagerer på kriser, til at blive en alliance af lande, der vedvarende kan styre menneskedens skæbne til gavn for alle, er kommet et stort skridt fremad. Som præsident Putin korrekt kommenterede: G20-topmødets resultater er ikke juridisk bindende, men de udgør en tendens for statsfællesskabet, og enhver stat, der arbejder i den modsatte retning, vil skille sig ud.

Den nye trend, der er blevet etableret i Hangzhou, hedder innovation som grundlag for en global, økonomisk vækst, og det vil frem for alt sige, at udviklingslandenes udvikling skal fremmes på den bedst mulige måde ved, at de får del i de videnskabelige fremskridt – en plan fra Kinas side, som blev demonstreret derved, at et langt større antal udviklingslande end nogen sinde før var blevet inviteret som gæster til G20-topmødet. Xi Jinping understregede, at Kina havde forpligtet sig til at virkeliggøre industrialiseringen af Afrika som en hovedprioritet, og flere regeringstalsmænd hilste Indiens og Japans forøgede investeringer velkommen. Xi krævede, i betragtning af de problemer, der længe har ulmet, den umiddelbare virkeliggørelse af en ny, global finansarkitektur, der tjener en vækststrategi med innovation som drivkraft, og som skal bringe produktiviteten op på det højest mulige niveau.

Det umiddelbart efterfølgende ASEAN-plus-Kina-topmøde tildelte præsident Obama en tilintetgørende afvisning, da han forsøgte at bevise, at »det er USA, der bestemmer reglerne, og ikke Kina«. ASEAN-landene fulgte ikke Obama i hans forsøg på at få dem til at acceptere som bindende, den Internationale Voldgiftsret i Haags nylige afgørelse vedr. den territoriale konflikt i det Sydkinesiske Hav. I stedet gik ASEAN-landene ind på Kinas forslag om i fremtiden at løse alle konflikter gennem venskabelige forhandlinger og en diplomatisk proces, som det i øvrigt også fastlægges i FN's havretskonvention fra 1982. Selv Filippinerne, som under den tidligere præsident

havde henvendt sig til Haag, tog afstand fra denne afgørelse og besluttede sig for en fredelig dialog med Kina.

I stedet for at tilslutte sig Obamas krav om et samarbejde i frihandelszonen Trans-Pacific Partnerskab, TPP, som han har promoveret, bekræftede de deres beslutning om, at samarbejde i det omfattende regionale, økonomiske partnerskab (RECEP) Kina og med det økonomiske Silkevejsbæltes institutioner, som Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank, AIIB, den Nye Udviklingsbank, NDB ('BRIKS-BANKEN'), diverse Silkevejsfonde osv. På det helt rigtige tidspunkt på topmødet bekendtgjorde Canada sit medlemskab af AIIB, noget, Obama havde forsøgt at forhindre.

Forskellige internationale medier, som *Forbes Magazine* og *Time Magazine*, konstaterede Obamas totale, diplomatiske isolation. Rent faktisk stemte de asiatiske lande enstemmigt imod Obamas konfrontationspolitik og gjorde det umiskendeligt tydeligt, at de entydigt foretrækker Kinas tilbud om at bruge den kinesiske, økonomiske model for sig selv, i samarbejde med den Nye Silkevejs internationale projekter. Og af Obamas »sidste mulighed«: gennem vedtagelse af de amerikansk dominerede frihandelsaftaler TPP og TTIP, alligevel at gennemtvinge reglerne, er der intet blevet tilbage, eftersom begge formænd i det amerikanske Senat og Repræsentanternes Hus, Mitch McConnell og Paul Ryan, af valgtaktiske grunde i mellemtiden har erklæret, at de to lovforslag ikke vil komme på dagsordenen igen i dette år, og at både Hillary Clinton og Donald Trump allerede har sagt, de er modstandere af dem.

Og på endnu et område har Obama trukket dårlige kort: Den 9. september, altså umiddelbart før 15-års dagen for angrebene den 11. september 2001, vedtog Repræsentanternes Hus enstemmigt det såkaldte »JASTA«-lovforslag, der giver amerikanske borgere ret til at lægge sag an mod Saudi-Arabien på grund af dets rolle i 11. september, hvilket allerede tidligere var blevet enstemmigt vedtaget i Senatet. Hermed befinder Obama sig, som avisen *The Hill* konstaterede, i det

upopulære dilemma, at han, med et veto eller et såkaldt »pocket veto« (dvs. udsættelse i indeværende kongressamling ved ikke at underskrive forslaget) enten vil pådrage sig vrede fra familierne til ofrene for 11. september, og endvidere fra dele af befolkningen, eller også, i tilfælde af en retslig undersøgelse af Saudi-Arabiens rolle, selv at blive genstand for en undersøgelse af, hvorfor han – i bedste Bush- og Cheney-tradition – selv har mørklagt denne uhyrlige skandale under hele sin embedstid.

Og hvilken betydning har så denne ændrede strategiske konstellation, hvor man tilmed kan henregne en lovende udsigt til en aftale om våbenhvile for Syrien, gennem fælles amerikansk og russisk militærindsats, og som netop er blevet aftalt mellem udenrigsministrene Kerry og Lavrov, og som giver håb om en afslutning af krigen i Syrien? Siden Ruslands militære indgriben i Syrien og Kinas og Indiens diplomatiske og økonomiske engagement i Syrien, er der også håb om en økonomisk genopbygning, som en del af opbygningen af den Nye Silkevej i området.

Denne dramatisk ændrede, strategiske situation betyder, at der findes fuldstændigt nye politiske muligheder for Tyskland, nemlig gennem et økonomisk samarbejde med Kina og de andre asiatiske lande omkring opbygningen af Sydeuropa, Mellemøsten og Afrika, og hermed vælge den eneste vej, gennem hvilken man både kan løse flygtningekrisen på en human måde, og samtidigt kan udtørre grobunden for terrorismen.

Den italienske statsminister Renzi har åbenbart indset tidens tegn, idet han netop har fremlagt disse perspektiver i et interview med den kinesiske Tv-kanal CCTV, nemlig, at Italien, i Marco Polos og Matteo Riccis tradition, bør indgå i et omfattende samarbejde med Kina om den Nye Silkevej, og ikke mindst omkring udviklingen af Afrika.

På denne baggrund er udviklingsminister Gerd Müllers tale under Forbundsdays seneste budgetdebat meget bemærkelsesværdig, hvor han sammenlignede Afrikas forfærdelige situation med den forarmelse af store dele af befolkningen,

der fandt sted under den tidlige kapitalismes fase, og krævede en storstilet Marshallplan for dette kontinent og andre udviklingslande. Dette kan kun lade sig gøre rent praktisk, hvis Tyskland, Italien og de andre europæiske lande, i samarbejde med Kina, Indien, Japan og andre nationer, udbygger den Nye Silkevej til Verdenslandbroen, sådan, som Schiller Instituttet, LaRouche-bevægelsen og (i Tyskland) Bürgerrechtsbewegung Solidarität (BüSo), længe har krævet.

Fru Merkel står med håret ned ad nakken, EU befinder sig efter Brexit i en fremskridende opløsningsproces, og i mange europæiske lande får populistiske og ekstremistiske højrepartier øget tilstrømning. Alt dette ville ikke være sket, hvis menneskene kunne se et perspektiv for fremtiden. AfD ville ikke være kommet foran CDU i det nylige valg i Mecklenburg-Vorpommern, hvis fru Merkel havde sagt: »Vi kan klare det, sammen med Kina og de asiatiske lande; vi gennemfører en ny Marshallplan ved hjælp af opbygningen af den Nye Silkevej i Mellemøsten og Afrika.«

Men vi siger: Vi bør ikke forpasse denne store, historiske chance for at opbygge en virkelig ny og retfærdig, økonomisk verdensorden, sådan, som vi forpassede den store, historiske chance i 1989 (med Berlinmurens fald, -red.). Dengang påtvang Storbritannien, USA og Frankrig os euroen som prisen for tysk genforening. I dag kan selv den dumme se, at euroen er et mislykket eksperiment, med negative renter, en latterlig vækst på 0,3 % i eurozonen og bankerotte banker i hele Europa.

I dag står Storbritannien udenfor, USA er isoleret, og Frankrig er økonomisk set færdigt. Så Tyskland ville altså gøre alle, såvel som sig selv, den største tjeneste ved at erstatte den gamle, »ikke længere bæredygtige model«, som Xi Jinping udtrykte det, med et win-win-perspektiv for alles udvikling. Det er på allerhøjeste tid, at Tyskland varetager sine egne interesser.

Det britiske parlament stiller Cameron under anklage for krig og terrorisme: Hvorfor sidder Obama stadig i embedet?

Leder fra LaRouchePAC, 14. sept. 2016 – Barack Obama bør ikke forblive i præsidentembedet, så han kan nedlægge veto mod Loven om retsforfølgelse af sponsorer af terror, JASTA, nu, hvor David Cameron er stillet under anklage af det britiske parlament.

De to begik sammen forbrydelserne i forbindelse med krigen i Libyen, dens spredning til krigen i Syrien og genoptagelsen af Bushs' krig i Irak, samt med at bevæbne og muliggøre Saudi-Arabiens folkemorderiske krig mod Yemen – alt sammen, mens Cameron var britisk premierminister og Obama præsident.

De to har mørklagt den saudiske sponsorering af terrorisme, herunder angrebene d. 11. september, og nægtet ofrene for disse angreb og deres familier retfærdighed.

Det britiske underhus holder, i en rapport, der er brutalt klar, og som blev udgivet d. 13. september af Udenrigsudvalgets Komité, Cameron »direkte ansvarlig« for spredningen af øst-afrika-kaos og terrorisme i den disintegrerede stat Libyen. Han og Obama gik i spidsen for fjernelsen af, og mordet på, Muammar Gaddafi, hvis følgevirkninger slap ISIS løs over verden og genoplivede al-Qaeda.

Underhuset har tvunget Cameron til omgående at træde tilbage fra Parlamentet, dagen før rapporten udkom. Dette er kun retfærdigt; og det er blevet gennemført af et parlament, hvis flertal udgøres af Camerons eget parti. Der vil nu sandsynligvis blive gjort en ende på Storbritanniens uanstændige våbensalg til Saudi-Arabien, til brug for dettes invasion af Yemen.

Hvordan undslipper Obama for de samme forbrydelser, foretager de samme uanstændige våbensalg og nedlægger veto mod loven for juridisk retsforfølgelse for ofrene og overlevende fra 11. september, som Kongressen ellers enstemmigt har vedtaget?

Kongressen har ansvaret for at stille ham for en rigsret, selv nu, hvor han forsøger at bruge valgkampen til en panisk ophidselse af amerikanerne til fordel for en krigskonfrontation med Rusland og Kina. Amerikanere, der ønsker at stoppe denne »evindelige krig« og terrorismen, bør handle for at tvinge Kongressen til at leve op til dette ansvar.

Deres andet ansvar er at vedtage Glass/Steagall-lovforslaget, for langt om længe at gennemtvinge, at retfærdigheden over for Wall Street sker fyldest, samt udstede en »kreditkanal« til produktive investeringer og produktiv beskæftigelse.

G20-topmødet under kinesisk værtsskab tidligere i denne måned afviste Obamas fremstød for en konfrontation i det Sydkinesiske Hav og en ny Wall Street »handelsaftale«. Han er blevet isoleret i sit fortsatte fremstød for krig.

I stedet blev nationerne ved mødet enige om Kinas forslag om at skabe en ny finansiel arkitektur og gensidigt bygge kontinentale korridorer med ny infrastruktur – den »Nye Silkevej« og »Verdenslandbroen«.

Dette nye paradigme for en produktiv, økonomisk genrejsning står vidt åben for USA; Obama har isoleret landet fra det. Han synes endda underhånden at modsætte sig sin egen

udenrigsministers forhandling af en fred i Syrien med Rusland.

Vi må rydde huset, for Obama og Wall Street, og vi må gøre det nu. Det er kun retfærdigt.

Foto: Præsident Barack Obama og den britiske premierminister David Cameron forlader nr. 10, Downing Street, mens krigen i Libyen raser; 24. maj, 2011. [flickr/whitehouse]

Både Kina og Frankrig fordømmer USA's såkaldte »Krig mod terror« som Skaber af terror

12. sept. 2016 – På den samme dag, den 11. sept., som den franske præsident Hollande beskyldte USA's krige mod Irak og Libyen for at være kraften bag den massive terrrorsvøbe, der nu har spredt kaos i Europa (se medfølgende rapport), bragte Kinas officielle partiavis, *Global Times*, en lederartikel, der sagde meget af det samme. Både Hollande og den kinesiske lederartikel reflekterer ligeledes en pointe, som præsident Putin gentagen gange har fastslået – at verden må gå i forening for at nedkæmpe terrorisme.

Lederartiklen i *Global Times* erklærer, »Flere indsigtsfulde mennesker er begyndt at reflektere på, hvorfor kontra-terror fører til mere terror«, og påpeger, at det er USA, der har behov for at korrigere sin antiterror-politik og sin diplomatiske politik.

»For det første har krig aldrig været vejen til at udrydde terror«, skriver *GT*. »Tværtimod kan det føre til skabelsen af udklækningssteder for terror.«

Med reference til Bush' og Obamas krige mod Irak og Libyen, lande, der havde sekulære regeringer, som var stærkt imod terror, tilføjer artiklen, at »krigen mod terror faktisk førte til mere terror, og dens europæiske allierede kom til at lide under de største konsekvenser af deres fejltrin«, med flygtningekrisen og terrorangreb i hele Europa.

Artiklen konkluderer, at »USA må opgive sin koldkrigsmentalitet og sin hykleriske antiterror-politik, og må forfølge multilateralt samarbejde«, inklusive »at fjerne rødderne, der skal findes i konflikt og fattigdom; at styrke social integration og at fremme dialog mellem civilisationer«.

Frankrigs Hollande: USA's respons til 11. september spredte terrortruslen i stedet for at fjerne den.

12. september 2016 – På 15-års dagen for terrorangrebene i USA den 11. september 2001, hævdede den franske præsident François Hollande, at Bushregeringens respons til denne begivenhed – invasionen af Irak – førte til spredningen af terrortruslen snarere end til dens udryddelse. Frankrig har lidt under konsekvenserne af USA's handling.

Frankrigs AFP-nyhedstjeneste rapporterede, at Hollande på sin Facebookside skrev, at »Den amerikanske regerings respons til disse angreb ... langt fra at udrydde truslen i stedet spredte den over et større område; nemlig, til Irak. Og selv om Frankrig, gennem [ekspræsident] Jacques Chirac, korrekt afviste at tilslutte sig interventionen [i Irak], som den fordømte, så har Frankrig ikke desto mindre været offer for konsekvenserne af det kaos, som krigen forårsagede.« Flere andre franske analytikere, som AFP citerede, kom med samme budskab: at Bush' »skræk-og-rædsel«-kampagne førte til

spredningen af Islamisk Stat, jihadister osv.

Ligeledes i går advarede den franske premierminister Manuel Valls om, at landet er under fortsat terrortrussel og tilføjede, at så mange som 15.000 personer nu befinder sig i en radikaliseringsproces, og at 1350 personer er genstand for undersøgelse, rapporterede *The Independant*. »Hver eneste dag bliver angreb forpurret ... (inklusive) mens vi taler«. I et interview til Europa 1 radio i går sagde Valls, at terrortruslen »er på sit højeste, og vi er et mål ... Der vil komme nye angreb; der vil blive uskyldige ofre« og tilføjede, at to angreb er blevet forpurret i de seneste to uger, og at »Efterretningstjenester og politiet« hver dag »forpurrrer angreb, opløser netværk og opsporer terrorister«. I øjeblikket er der 700 franske jihadister og personer med ophold i Frankrig, der kæmper i Irak og Syrien, sagde han, inklusive 275 kvinder og »dusinvis af børn«.

Foto: Den franske præsident holder en tale under den nationale mindehøjtidelighed for ofrene for terrorangrebet i Paris, november 2015.

**Mennesket er bestemt til at
være en kreativ art.
Uddrag af international
webcast,**

med Helga Zepp-LaRouche

Og så selvfølgelig, at de valgte Ode til Glæden, Schillers smukke digt sat til musik af Beethoven; hvor teksten et sted siger, »Alle mennesker forbrødres« (»Alle Menschen werden Brüder«), som er det poetiske udtryk for »win-win«-perspektivet; at menneskeheden har et højere mål. At de valgte dette til at være gallaens højdepunkt, viser virkelig, at de har forstået noget meget fundamentalt. De sagde, »Teksten er skrevet af Friedrich Schiller«, så mange mennesker ville selvfølgelig have tænkt på Schiller Instituttet; og vi har brugt Ode til Glæden mange gange for at udtrykke den samme idé.

Så jeg mener, at vi virkelig kan være stolte; for, vi gjorde ikke det hele, men vi havde en meget god andel i at frembringe dette smukke resultat.

Mennesket er bestemt til at være en kreativ art, der fuldt ud elsker hinanden: Derfor er Oden til Glæden, der blev spillet ved G20-gallashowet i Kina, virkelig en vision for fremtiden.

Første del af LaRouchePAC Internationale Webcast, 8. september 2016: Et nyt paradigme giver nu liv til verden.

Se hele webcastet, med engelsk udskrift, her: <http://schillerinstitut.dk/si/?p=14599>

Jason Ross: God aften. Det er torsdag, den 8. september 2016, og dette er vores ugentlige LaRouchePAC-webcast. Vi optager udsendelsen en dag tidligere i denne uge, pga. nogle begivenheder i den kommende weekend, som vi vil diskutere senere i udsendelsen. Jeg er Jason Ross, vært for i aften, og jeg har to gæster med mig i dag – Helga Zepp-LaRouche, der er

med os fra Tyskland, og Diane Sare, der er med os fra LaRouche Manhattan-projekt i New York-området.

Verden har gennemgået en dramatisk ændring i løbet af de seneste par uger. Der har især været flere store, internationale konferencer, der repræsenterer en konsolidering af et nyt paradigme og en ny anskuelse blandt verdens nationer. Disse konferencer var det Østlige Økonomiske Forum i Vladivostok, Rusland; G20-mødet, der sluttede i Hangzhou, Kina; og dernæst de Sydøstasiatiske Nationers (ASEAN) møde med Kina, der fandt sted i Laos.

Under alle disse konferencer, under alle disse tre møder, har spørgsmålet drejet sig om at skabe en særlig synsmåde mht. økonomisk udvikling og samarbejde, og ikke at respondere til kriser, ikke det Sydkinesiske Hav; det har været et langsigtet syn på, hvad fremtiden bliver. Jeg vil gerne oplæse et par citater fra nogle præsentationer på disse konferencer.

Under B20-mødet, mødet mellem erhvervsledere forud for G20-mødet i Kina, erklærede præsident Xi Jinping, at

»Mennesker er økonomiens grundlag. Vi må være orienteret mod disse menneskers behov og hæve deres levestandard og livskvalitet. Vi vil løfte over 57 millioner mennesker ud af fattigdom, og fattigdommen vil blive mindsket i alle fattige lande frem til år 2020. Dette er et højtideligt løfte til det kinesiske folk. Vi har løftet over 70 % af den kinesiske befolkning ud af fattigdom. Vi vil gøre denne kage større, og vi vil fortsætte den globale kamp mod fattigdom.«

Ved G20-konferencen, som omfattede en meget smuk åbningsceremoni med værker af Beethoven og Schiller, med *Ode til Glæden* sat til musik, og en flot forestilling, kom lederne dér til en konklusion i deres slutkommuniké fra konferencen, der omfattede følgende:

»Vi kan ikke længere alene forlade os på finanspolitik og monetær politik til at løse krisen. Vi forestiller os en

fremgangsmåde, der omfatter alle dimensioner, alle lag og er vidtrækkende mht. innovation, der drives frem af innovation inden for videnskab og teknologi og går videre endnu og dækker udviklingsfilosofi, institutionelle mekanismer og forretningsmodeller således, at frugterne af innovation bliver fælles for alle.»

I mellemtiden var det eneste, Obama havde at sige til nogen, noget ævl om »menneskerettigheder« og diskussion om handelsaftalen Trans-Pacific Partnerskab (TPP), der absolut ingen chance har for at blive vedtaget i Kongressen; den er død.

Ved ASEAN-mødet så Obama, hvad han troede var en chance for at sætte på dagsordenen og gøre et spørgsmål ud af, voldgiftsafgørelsen om det Sydkinesiske Hav, der gik Kina imod; han ønskede at sætte det på dagsordenen, gøre det til et spørgsmål, og i stedet var det slet ikke en del af diskussionen.

Det, der i stedet blev diskuteret, var økonomisk samarbejde, den Maritime Silkevej og det kinesiske 'Ét bælte, én vej'-projekt. Og med hensyn til Filippinerne i særdeleshed, som havde lanceret en voldgiftssag imod Kina mht. det Sydkinesiske Hav, sagde den nye filippinske præsident, [Rodrigo] Duterte faktisk, da han blev spurgt om Obamas planer om at belære ham om krænkelser af menneskerettigheder mht. Filippinernes krig mod narkotika:

»Jeg er præsident for en suveræn stat, og vi er for længst ophørt at være en koloni. Jeg har ingen anden herre end det filippinske folk; ingen, absolut ingen. De skal ikke stille spørgsmål, Putang ina« (der betyder »søn af en hore«), »Jeg vil bande ad Dem under dét forum«, sagde han til Obama. »Jeg ønsker ikke at gå ind i et skænderi med Obama, men jeg knæler ikke for nogen, undtagen det filippinske folk.»

I hele dette forløb har Obama absolut stået udenfor. Han har

intet at tilbyde verden. *Forbes-magasinet* har erkendt dette i sin dækning, for eksempel, hvor bladet siger, at, alt imens Obama taler om menneskerettigheder og TPP, som aldrig vil ske, så har Kina været i færd med »hurtigt at opbygge sine regionale akkreditiver med et stærkt fokus på økonomien i Sydøstasien ... Kinas Bælt-og-Vej-initiativ, der forbinder Asien med Europa økonomisk, ville gøre det muligt for Beijing og dele af Sydøstasien at bygge et stort transportnetværk plus industrielle samarbejdsprojekter. Beijing opererer tilfældigvis også Kina-ASEAN Investerings-Samarbejdsfonden, der finansierer projekter for vækstfremmende infrastruktur, energi og naturlige ressourcer i Sydøstasien.«

Jeg mener, at kontrasten mellem Obama, der intet har, og så det, som Kina og Rusland, og BRIKS-nationerne – men i særdeleshed Kina og Rusland – har tilbudt verden, strategisk og økonomisk – at kontrasten ikke kunne være tydeligere. Med også G77-ledernes deltagelse i disse konferencer er verden som helhed i færd med at vedtage dette som politik.

Lad os få Helga Zepp-LaRouche ind i diskussionen her. Helga deltog i T20-mødet, som var et møde mellem tænketanke, et »Tænk20«-møde, der blev afholdt i Kina som forberedelse til G20-topmødet for statsledere, der netop har fundet sted. Lad mig spørge dig om dette, Helga. Hvordan har verden, efter din mening, ændret sig i løbet af de seneste par uger, med alle disse begivenheder?

Helga Zepp-LaRouche: Jeg mener, at dette er en ændring af verdenshistoriske dimensioner. For det, der er sket mellem Vladivostok Østlige Økonomiske Forum, G20 og dernæst ASEAN-konferencen, er en enorm ændring mht., hvor verdens magtcentrum befinder sig. Lad mig blot meget hurtigt opsummere, hvilken betydning, hver af disse forskellige konferencer har haft.

I Vladivostok havde vi integrationen af den Eurasiske Økonomiske Union med Kinas initiativ for Silkevejen/Bæltet-og-

Vejen. Dette er meget vigtigt, fordi også premierminister Abe fra Japan og præsident Park fra Sydkorea deltog, og der blev indgået aftaler om langfristede investeringer inden for udvikling af Ruslands fjernøstlige områder, af Sibirien, inden for enorme investeringer i energisektoren, samt integration af alle disse økonomier (nationer) i Asien.

Dette efterfulgtes af G20-topmødet, som jeg mener, var et absolut gennembrud. For det første havde Kina lagt en enorm indsats i forberedelsen til dette møde, ved at sammenkalde til mange, mange indledende konferencer, der begyndte allerede for et år siden, på mange, mange niveauer: ministre, tænketanke, institutioner og organisationer. Kinas plan var den at transformere G20 fra at være en mekanisme, der blot responderer til kriser, som den i 2008 – Lehman Brothers' finanskrak – og til at være en organisation, der vil skabe en alliance af lande, der vil danne en mekanisme til global styrelse, og som vil have til formål at finde problemløsninger. Xi Jinping sagde flere gange, at han ønsker at transformere G20 fra at være en »diskussionsklub« og til at være en gruppe af nationer, der handler sammen. Når man ser på det, så blev dette opnået på flere måder.

De vestlige medier forsøger hysterisk og desperat at bagatellisere resultatet af konferencen ved at sige, »der var alle disse spørgsmål«, men de eneste, der tog disse såkaldte »spørgsmål« op, såsom konflikten over det Sydkinesiske Hav og Voldgiftsretten i Haag, og alle de øvrige spørgsmål, der skiller meningerne, var faktisk Vesten.

Det, der skete, var, at det overvældende antal nationer går i retning af at vedtage den kinesiske model for økonomi. Det gør de særdeles ret i, for Kina har bevist, at det var i stand til at skabe et økonomisk mirakel af sådanne dimensioner, sagde Xi Jinping, at det har transformeret et land med 1,4 mia. mennesker, og som aldrig før er gennemført i historien, og den kendsgerning, at Kina kunne løfte 700 millioner mennesker ud af fattigdom og til en meget anstændig levestandard, er

ligeledes uden fortilfælde. Et af resultaterne af topmødet var vedtagelse af en plan for at eliminere al fattigdom i hele Kina frem til år 2020, dvs., kun fire år fra i dag.

Det lykkedes Kina at sætte den kinesiske model, som den attraktive model for alle for at deltage i, i et »win-win«-perspektiv, på dagsordenen. Mange lande må jo sige, »Ja, vi kan få den samme økonomiske udvikling som Kina; det er langt mere favorabelt end at gå sammen med USA eller NATO eller europæerne i en konfrontation af geopolitisk natur.«

Dette topmødes succes er virkelig utrolig. Det har ændret situationen i verden, til det bedre, skulle jeg mene; for den unipolære verden eksisterer bestemt ikke mere. Som du nævnte, så havde *Forbes-magasinet* og *Time-magasinet* nogle helt hysteriske artikler, der sagde, at Obamas politik med »Asia Pivot« (Omdrejningspunkt Asien) er en total fiasko; dette var hans sidste chance for at gøre kur til landene i området, men det mislykkedes totalt, og Obamas »Asia Pivot« er totalt død; den mislykkedes.

G77, den Alliancefri Bevægelse, ASEAN-landene – de bevæger sig nu alle i en totalt anden retning, og især den kendsgerning, at Sydkorea og Japan deltog, sammen med Rusland og Kina i denne Vladivostok-konference, beviser, at disse lande, der tilsyneladende er allierede med USA, ikke længere ønsker en konfrontation vendt mod Rusland og Kina.

Så dette er ekstremt vigtigt. Og det betyder først og fremmest, at de lande i verden, der ikke er en del af det gamle regime med Verdensbanken og IMF – den såkaldte »Washington-konsensus«, de såkaldte Bretton Woods-institutioner – de havde ingen stemme, og nu har de en stemme.

Jeg mener, at det virkelig er meget vigtigt, at Kina udtrykkeligt tog udviklingslandene og de fremvoksende økonomier med. For det første inviterede de dem alle – eller en meget stor repræsentation af dem – til at deltage i G20.

Kina udtrykte sin absolutte forpligtelse til, at enhver frugt af teknologisk innovation ville blive delt med disse lande for ikke at forsinke deres udvikling. Se, dette er en meget smuk idé, der første gang blev udtrykt af den tyske tænker, Nikolaus Cusanus [Nikolaus von Kues] i det 15. århundrede, og som allerede dengang sagde, at videnskab og teknologi er så vigtig for menneskehedens udvikling, at, hver gang, der foreligger en ny opfindelse, bør den lægges i en international pulje – for nu at bruge moderne udtryk – og at alle lande dernæst skal have adgang til den, for at deres udvikling ikke skal blive forhalet.

Det er en utrolig forandring, for det betyder, at, for første gang blev en idé [taget op], som min mand udtrykte i 1975, da han foreslog en plan for udvikling af den Tredje Verden, og han kaldte det den Internationale Udviklingsbank [IDB]. Denne idé præsenterede han både i Bonn, Tyskland, dengang, og i Milano, Italien. Han ønskede dengang at få en \$400 mia. stor teknologioverførsel om året til udviklingssektoren fra de avancerede (udviklede) lande, for at opbygge infrastruktur, for at opbygge industrialisering og landbrug i den Tredje Verden.

Han (LaRouche) gav en meget konkret form til et krav fra den Alliancefri Bevægelse, der, i 1976, under en konference for den Alliancefri Bevægelse i Colombo, Sri Lanka, havde vedtaget en resolution, der krævede en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden. 90 % af ordlyden i denne, den Alliancefri Bevægelses resolution, kom fra IDB. Men I ved, hvad der skete dengang, og det var, at alle lederne fra de lande, der havde taget initiativ til at kæmpe for dette – såsom fr. Gandhi fra Indien, fr. Bandaranaike fra Sri Lanka, Bhutto fra Pakistan – alle disse ledere blev enten dræbt eller destabiliseret; og hele denne indsats blev sat enormt tilbage og fungerede ikke.

Som I sandsynligvis ved, som nogle af vore lyttere ved, så har vi i LaRouche-bevægelsen kæmpet for virkeliggørelsen af IDB, eller en tilsvarende plan som IDB, for den Tredje Verden; men

i alle disse år har Verdensbanken og IMF (Den internationale Valutafond) gjort det stik modsatte. IMF's politik med betingelser (dvs. krav om nedskæringspolitik, for at opnå lån, -red.) umuliggjorde enhver form for udvikling, ved at stille betingelser, der tvang udviklingslande til at betale af på gæld, i stedet for at investere i infrastruktur. De skabte endda en gælds-fælde for at gøre det umuligt for udviklingslande at udvikle sig. Så den elendige tilstand i Afrika, og i mange andre lande i Asien og Mellemøsten og nogle lande i Sydamerika, er resultatet af den bevidste politik for undertrykkelse af udvikling.

Se, efter krisen i Asien [i 1997-98] indså de asiatiske lande selvfølgelig, at de var nødt til at gøre noget for at beskytte sig imod George Soros' spekulation dengang, så en proces med skabelse af nye institutioner udviklede sig. Et sådant initiativ var Chiang Mai; men så her for nylig – for omkring tre år siden – tog Kina lederskab, sammen med andre BRIKS-lande [Brasilien, Rusland, Indien, Kina, Sydafrika], for at skabe en række radikalt alternative bankinstitutioner: Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB); BRIKS' Ny Udviklingsbank (NDB); den Ny Silkevejsfond; den Maritime Silkevejsfond; Shanghai Samarbejdsorganisations-Banken. Men har altså nu et fuldstændigt alternativt system for bankpraksis, som *ikke* er hasardspil, kasino; men som udelukkende kun udsteder kredit til investering i reel infrastruktur og realøkonomien.

Hvad er det så, der nu finder sted? Jeg mener, at folk må få en forståelse af, at det, der fandt sted ved G20-mødet, udgør en sejr i en kamp, der har varet i mindst 40 år; at gøre det muligt for mennesker i Afrika, i den såkaldte udviklingssektor, at få en mulighed for at have en fremtid. En sådan magtfuld koalition er nu vokset frem – den strategiske alliance mellem Kina og Rusland; Putin var æresgæst ved dette G20-møde – så verden har virkelig ændret sig. Det er meget vigtigt at sige, at disse artikler i magasinerne *Forbes* og

Time slet ikke har fattet det. Det er ikke anti-amerikansk; det er ikke anti-europæisk. Xi Jinping og de andre ledere har mange gange sagt, at de ønsker, at USA og Europa skal gå med i dette »win-win«-perspektiv.

Det, der er på bordet nu med G20-mødet, er for første gang et strategisk initiativ, der ikke er geopolitisk; for det tilbyder et fornuftsplan, hvor man samarbejder internationalt om menneskehedens fælles mål. Jeg mener, at dette er et enormt historisk gennembrud, som vi virkelig må sørge for, at det amerikanske folk virkelig får kendskab til, hvad drejer sig om, og ikke bliver vildledt af middelmådige journalister, der simpelt hen ikke kan tænke i andre baner end geopolitik. Det er ligesom en person, der er ond, og som, når han/hun taler med et andet menneske, ikke kan forestille sig, at dette andet menneske ikke også er ondt! Så det, man læser i de vestlige medier, er ikke andet end en projicering af mediernes degenererede tankegang; men det er ikke, hvad der fandt sted på dette topmøde. Så lad os sørge for, at folk virkelig forstår den historiske betydning af denne ændring.

Jason Ross: Fantastisk! Jeg vil mene, at det, du netop gennemgik, mht. historien om din involvering, om din mand Lyndon LaRouches involvering, om LaRouche-bevægelsens involvering i løbet af de seneste fire årtier, i skabelsen af sejren for den politik, der nu bliver annonceret ved disse konferencer, virkelig er en demonstration af, hvor magtfuld en idé er. At over kynisme, eller over det, der syntes at være tingenes struktur og kontrol over tingene, kan en god idé, og en succesrig og vedvarende mobilisering for den, virkelig få ting til at ske.

Jeg vil spørge dig, om du vil sige mere om historien om LaRouche-bevægelsens involvering i alt dette; eller også, om du har noget at sige om, hvordan vi skal få USA til at tilslutte sig denne udvikling, i stedet for at være imod den?

Helga Zepp-LaRouche: Jeg vil for det første gerne kort

kommentere ASEAN-konferencen, for dette fulgte i G20-mødets fodspor; og nu er disse uoverensstemmelser bilagt. For ASEAN-landene, sammen med Kina, har alle sammen aftalt, at alle uoverensstemmelser vil blive bilagt gennem fredelig forhandling og dialog; de vil, frem til midten af næste år, udarbejde et adfærdskodeks med dette for øje, og i fællesskab bekæmpe trusler mod sikkerheden, såsom terrorisme, og andre trusler. De vil agere på grundlag af FN's Havretskonvention, eller UNCLOS; og det betyder, at alle disse forsøg på at oppiske en konflikt mellem Filippinerne og Kina, med Voldgiftsretten i Haag, ikke er lykkedes. Dette var et forsøg på at skabe uenighed, men denne ASEAN-konference sagde, »Nej, vi ønsker fælles, økonomisk udvikling. Vi vil genoplive den regionale organisation for økonomisk udvikling.«

Så dette demonstrerer, at Kinas udenrigspolitik – og ikke alene ved G20-mødet – ændrede dagsordenen totalt; men også mht. regionale konflikter, nemlig, at hvis man har et »win-win«-perspektiv, hvor man tager hensyn til den andens interesser, så kan man finde løsninger.

Så det, der blev tilbage for Obama, som nogle aviser skrev, var gennemførelsen af TPP; men, som du allerede har nævnt, så har både Repræsentanternes Hus og Senatet, og også de to præsidentkandidater, sagt, at TPP er ude. Formændene for de to Kongreshuse har sagt, at det ikke kommer til afstemning i år; hvilket vil sige, ikke i Obamas tid som præsident. Så TPP er dødt; TTIP – det er den europæiske version af samme sag – er ligeledes dødt. Så jeg mener, at verden virkelig har ændret sig; unipolære krav og den idé, at man kan afstikke reglerne på vegne af et enkelt land, eksisterer ikke mere. Vi er gået ind i en fuldstændig ny æra med respekt for et andet lands suverænitet, og med en alliance af overvejende republikker, til fordel for det overordnede gode ('det almene vel') for alle.

Det er selvfølgelig en virkelig betydningsfuld udvikling. Det betyder ikke alene, at USA har muligheden for at vende tilbage

til præsident John Quincy Adams' (1825-1829) udenrigspolitik – for det var præcis, hvad han havde skitseret, at USA skulle gøre – men det betyder også, at systemet med fuldstændigt suveræne nationalstater, der samarbejder om en fælles udvikling – hvilket er, hvad vi har promoveret, hvad især hr. LaRouche naturligvis har promoveret, i mere end 50 år – nu er i færd med at blive til virkelighed.

Så jeg mener, vi har grund til at være meget glade for dette, for LaRouche-bevægelsen har, i de seneste 40 år, men i særdeleshed i de seneste 25 år, sammenkaldt til bogstavelig talt hundredevis af konferencer i hele verden; i alle de store amerikanske og europæiske byer, i Rio de Janeiro, i São Paulo i Brasilien, i Mexico, Beijing, New Delhi og Moskva. Endda mange i Australien, i Egypten og i andre afrikanske lande; vi har afholdt seminarer og konferencer. Jeg mener, at vi nu har en renæssancebevægelse og en verdensbevægelse for udvikling.

Eftersom du nævnte den smukke gallakonzert, som åbnede G20-topmødet, så var dette på en vis måde lig det, som vi gør med dialogen om klassisk kultur; for det begyndte med en række meget smukke kinesiske folkesange, og dernæst kom der scener fra balletten Svanesøen – der blev danset i en sø – så danserne ligesom skabte små springvand ved hvert trin, fordi de dansede i vandet. Det skabte en utrolig effekt. Og så selvfølgelig, at de valgte *Ode til Glæden*, Schillers smukke digt sat til musik af Beethoven; hvor teksten et sted siger, »Alle mennesker forbrødres« (»Alle Menschen werden Brüder«), som er det poetiske udtryk for »win-win«-perspektivet; at menneskeheden har et højere mål. At de valgte dette til at være gallaens højdepunkt, viser virkelig, at de har forstået noget meget fundamentalt. De sagde, »Teksten er skrevet af Friedrich Schiller«, så mange mennesker ville selvfølgelig have tænkt på Schiller Instituttet; og vi har brugt *Ode til Glæden* mange gange for at udtrykke den samme idé.

Så jeg mener, at vi virkelig kan være stolte; for, vi gjorde ikke det hele, men vi havde en meget god andel i at frembringe

dette smukke resultat.

Foto: Fra Schiller Instuttets koropførelse af Mozarts Reviem i New York sept. 2016, i anledning af 15-års midenhøjtideligheden for terrorangrebene den 11. september, 2001.

Obama er til grin for hele verden – Dump ham nu!

Leder fra LaRouchePAC, 13. sept., 2016 – Den filippinske præsident Rodrigo Duterte fjede spot til skade for Barack Obama, da han tirsdag meddelte, at han har annulleret de fælles amerikansk-filippinske patruljer i det Sydkinesiske Hav, idet han kaldte dem unødvendige provokationer. Hvad mere er, så har han meddelt, at han sender sin forsvarsminister til Moskva og Beijing for at indlede drøftelser om våbenkøb fra disse to nationer.

Præsident Dutertes handlinger, der kommer 24 timer efter hans meddelelse om, at han sparker de amerikanske specialstyrker ud af Mindanao, bør tjene som et stærkt budskab til præsident Barack Obama: Du kan ikke spytte i ansigtet på verdens ledere og forvente, at de i al evighed finder sig i det.

Præsident Obama kom tilbage fra sin netop afsluttede Asien-rundrejse til et skybrud af kritik for sin skandaløse opførsel, hvor han optrappede provokationerne mod både Rusland og Kina og herved bringer USA tættere på fuldstændigt økonomisk kollaps og en atombevæbnet konfrontation med Rusland. Obamas handlinger i Hangzhou blev tirsdag perfekt indfanget af Martin Sieff i en historie i *United Press International*: »Svage mænd buldrer og bluffer, og forestiller sig, de er stærke ... Det var, hvad Obama gjorde ved G20-mødet ...

Obama hævdede sig – i sin egen fantasi – over for Rusland og Kina. I virkeligheden brasede han bare fremefter på en kurs mod USA's økonomiske sammenbrud gennem endeløse sammenstød med Kina. Hvad værre er, så tog han endnu et skridt på vejen mod en atomar konfrontation og verdenskrig med Rusland ... Det kaster USA og det amerikanske folk længere frem på vejen mod global krig og eksistentiel krise.«

Den tidligere amerikanske ambassadør Chas Freeman sekunderede denne advarsel, da han i et interview med Sputnik News bemærkede, at Obamas politik med drone-drab har »spredt anti-vestlig terrorisme i global udstrækning til nye hjørner af kloden«.

Ikke så snart var han vendt tilbage til Washington, før Obama demonstrerede, at han er parat til at sætte sit forhold til det anglo-saudiske imperium over ethvert hensyn til det amerikanske folk, ved at love at nedlægge veto mod JASTA-lovforslaget, ifølge hvilket familierne og overlevende fra angrebene d. 11. september har mulighed for at sagsøge den saudiske kongefamilie for dens støtte til flykaprerne bag historiens værste terror-grusomhed på amerikansk jord.

Obama har vist sig som en isoleret og foragtet figur, til dels, fordi verden hastigt er på vej væk fra den britiske, imperialistiske geopolitik med permanent krigsførelse og folkedrab i Malthus' ånd, og som har været kendetegnende for de seneste to amerikanske præsidentskabers politik. Ikke alene har Filippinerne brudt med Obama. Den nye premierminister i Vietnam var i Beijing for at holde møder med kinesiske topledere, herunder præsident Xi Jinping, og de to lande lovede at sætte deres fælles interesser over spørgsmål, hvori de er uenige, og at bilægge spørgsmålet om det Sydkinesiske Hav gennem bilateralt diplomati. Rusland og Kina har bebudet nye, store investeringer i energiinfrastruktur i Indien, Pakistan og Tyrkiet, og BRIKS' Nye Udviklingsbank har annonceret udstedelse af statsobligationer i rubel, til infrastrukturinvesteringer i Rusland. Denne form for

initiativer bliver annonceret næsten hver dag, og de repræsenterer kumulativt en realisering af det nye paradigme for relationer mellem verdens nationer.

De fire koncerter, der blev opført af Schiller Instituttets Kor i New York-New Jersey-området til minde om 15-års dagen for angrebene d. 11. september 2001, blev overværet af i alt 4.000 mennesker, og virkningen vil give genlyd i den kommende tid. Det nye paradigme med »win-win«-samarbejde mellem nationer kan kun ske med en genoplivning af klassisk kultur, som udgør grundlaget for videnskabelige opdagelser og en fejring af menneskelig kreativitet.

Obama er en fjende af menneskeheden, og hans fjernelse fra embedet er absolut passende, selv nu, hvor der kun er fire måneder tilbage af hans præsidentskab. Er du rede til at udsætte menneskeheden for fare i så meget som én dag mere, ved at tolerere, at Obama forbliver i embedet?

Der er ingen forældelsesfrist for sandheden. Schiller Institut-konference for 11. september i New York

Jeffrey Steinberg, EIR's efterretningsredaktør, havde følgende indlæg på Schiller Instituttets konference for at mindes ofrene for terrorangrebet, den 11. september 2001:

Jeg mener, at det virkelig er vigtigt at holde fast ved ånden i den **tale, Helga netop har holdt**, for mange af jer har holdt til mange, mange møder, hvor det generelle emne ikke var en

samling eller opsummering af gode nyheder. Jeg synes, at alle her i lokalet bør lægge ud med at applaudere jer selv, for de sejre, vi har opnået omkring frigivelsen af de 28 sider, den nu vedtagne JASTA-lov, enstemmigt i begge Kongressens huse, og den kendsgerning, at begge politiske partier ikke kunne komme uden om at sætte genindførelsen af Glass-Steagall på deres partipolitiske platforme, er en hyldest til det vedholdende og ihærdige arbejde, som I alle har været en del af. Så jeg finder det meget passende at applaudere os selv og jer selv for at udføre den form for mirakler, som kun mennesker er i stand til. [applaus] For disse præstationer er i sandhed mirakuløse, men det er den form for mirakler, der kommer som resultat af at tro på, at sandheden tæller, at der ikke er nogen forældelsesfrist for sandheden, og at vi virkelig bor i en demokratisk republik, hvor befolkningens stemme betyder noget.

Jeg kan, ud fra et meget detaljeret førstehåndskendskab, som jeg ikke tilnærmelsesvis har tid til at gennemgå i dag, fortælle jer, at grunden til, at de 28 sider blev frigivet den 15. juli, er, at vi kollektivt, med mange, mange andre, med familierne til ofrene for 11. september, med ledende kongresmedlemmer, kunne blive ved med at presse på og tvinge det til at ske.

Præsident Obama har *ingen som helst planer* om at frigive de 28 sider. Men underdønningen af krav om at kende sandheden om dette spørgsmål nåede et punkt, 15 år efter begivenheden, hvor hans nærmeste medarbejdere måtte gå til ham og sige, »disse 28 sider vil, med næb eller med klør, blive offentliggjort«. Det blev ganske klart den 6. juli, hvor kongresmedlemmerne Walter Jones og Stephen Lynch påkaldte Gravel-præcedensen, præcedens med Pentagon-papirerne, og sagde: Det er vores forfatningsmæssige pligt at informere det amerikanske folk om afgørende spørgsmål om den nationale sikkerhed, hvor hemmeligholdelse ikke har noget at gøre. I samme øjeblik, det blev klart, at de var parat til at gå så vidt, gik folk fra

Det Hvide Hus til præsidenten og sagde, »dit valg er enkelt. Du bliver enten skurken i denne historie, eller også kan vi forsøge at spinne det, så du bliver helten«, selv om han ikke havde nogen planer om at frigive dem. Han fik at vide, »det vil ske under alle omstændigheder, hvad enten det gøres af den næste præsident, eller Kongressen tager det på sig at offentliggøre det; så du kan lige så godt få lidt kredit for det. Og for resten, så gør vi det netop, som Huset og Senatet pakker sammen og tager på ferie i to måneder, og netop, som de to konventer til nominering af præsidentkandidater står for at finde sted, og al ilten vil blive suget ud af medierne i den næste måneds tid; så vi kan måske ligesom snige os igennem, og folk vil glemme det, og vi vil slippe godt fra at frigive det med mindst muligt bagslag.«

Det er tydeligt, at fremmødet her i dag, og andre begivenheder, der finder sted i denne weekend, gør det klart, at dette ikke bliver tilfældet; det vil ikke ske.

Og så, som Helga sagde, så må vi bygge videre på de sejre, vi har etableret. Jeg kan fortælle jer, at uroen i Washington er enorm. Det plejede at være sådan, at lederskab i Kongressen, lederskab i andre institutioner i Washington, bestemtes af, hvem man kender, og hvor godt man »går med på det, for at være med i klubben af de rigtige«. Og dette koncept er *dødt*.

Den kendsgerning, at folk er blevet ekskluderet af det gode selskab – Walter Jones har ingen udnævnelser til komiteer! Han burde efter al retfærdighed have været formand for en stor, i det mindste underkomite i House Armed Services Committee; han blev sparket ud af House Financial Services Committee, fordi han introducerede Glass-Steagall.

Men folk ved, at der er et nyt, fremvoksende lederskab.

Det er åbenlyst, at dette præsidentvalg gør det klart, at personlighed ikke er et kriterie for lederskab [latter], men at vi nu i USA kan gå over til et punkt, hvor vi her i USA kan

vinde på basis af ideer og principper.

Så vi har fået disse sejre med de 28 sider, med 11. september, og med vedtagelsen af JASTA-loven. Præsident Obama har nu sommerens værste weekend, og det siger en hel del i betragtning af, hvad han netop har været igennem i Asien, især takket være præsident Duterte fra Filippinerne. Han står nu i et dilemma: Vil han nedlægge veto mod JASTA-loven? Og demokrater siger til ham: Hvis du gør det, så vil du alene få skylden for, at Donald Trump bliver valgt til USA's præsident, fordi folk vil hade Demokraterne pga. dine handlinger.

Så vi befinder os i en meget interessant tid, og jeg tror, igen, at vi må tage det store billede i betragtning. Hele den bevægelse, der kommer ud af topmøderne, som netop er sluttet i Asien, og i øvrigt vil den samme proces komme her til vores egne græsgange, fra og med tirsdag, her i Manhattan, med åbningen af FN's Generalforsamling: De diskussioner, der fandt sted i Vladivostok, i Hangzhou, vil nu finde sted på Manhattans East Side, og verdensledere, udenrigsministre vil være her, mens det står på, og vi må holde deres fødder i ilden, for at disse ideer virkelig bliver virkeliggjort og gennemført.

Vores anden, mindre opgave, for øvrigt, er, at USA fuldt ud må bringes på linje med dette nye paradigme. Og det første skridt er at sikre, at Kongressen handler for at genindføre Glass-Steagall. Vi er nu, som Helga sagde, ved et punkt, hvor Deutsche Bank synger på sidste vers, og der er faktisk et væddeløb mellem Deutsche Bank og Dope, Inc.'s førende bank, HSBC, om, hvem, der først bukker under. Så vi befinder os på randen af en krise, der er langt større end i 2008, større end Lehman Brothers, for Deutsche Bank har den største eksponering til derivater i nogen bank i verden, og alle de store New York-banker er modpart i disse derivattransaktioner; de står til at nedsmelte.

Det første skridt er Glass-Steagall. Glass-Steagall løser et

stykke af problemet. Den tager grundlæggende set affaldet bort, skraldemændene får travlt i mange måneder på Wall Street! Men det vil bare betyde, at vi er nået frem til det punkt, vor vi genopbygger, og det betyder, at det andet element af det, hr. LaRouche har krævet under hele sin politiske karriere, og har sagt meget skarpt i løbet af de seneste år: genindfør Glass-Steagall, genetabler funktionsdygtige kommercielle banker. Gå tilbage til en lang, stolt tradition, hvor Kongressen plejede at have to budgetter. Den plejede at have et budget for løbende driftsudgifter, og et budget, der var orienteret mod investering, et anlægsbudget. Hvis tiderne var hårde, kunne man altid stramme livremmen ind med 20 eller 30 % af driftsbudgettet; men man skar *aldrig* ned på anlægsbudgettet, fordi det er fremtiden. Det er de næste generationer: Det er infrastruktur, det er investering i videnskab og teknologi, og det er investering i uddannelse og alle disse ting.

Vi må tilbage til disse kerneprincipper. Og jeg mener, at momentum i denne weekend, og hvad der kommer ud af det, er af en sådan styrke, at vi virkelig kan vinde denne kamp i USA. Vi kan ikke løse problemet globalt, fuldt ud, før vi har vundet USA tilbage for disse kerneprincipper, og med baggrund i det, vi har opnået i denne seneste periode, gennem mange, mange års akkumuleret arbejde, så befinder vi os på tærsklen til en sådan form for sejr, og jeg mener, at mindehøjtideligheden i denne weekend, et levende mindesmærke for dem, der mistede livet den 11. september, samt den seneste rapport fra *Newsweek*, indikerer, at der nu er *400.000 mennesker*, blandt de første, der responderede og andre, der overlevede 11. september, men som lider af invaliderende sygdomme, fordi de var helte i dagene og ugerne og månederne, der fulgte.

Så vi har meget arbejde at gøre, men jeg mener, at vi må bære optimismens og tillidens fakkel fremad, og der er ingen tvivl om, at der venter os mange flere mirakler at udføre.

Tak. [applaus]

